

48.seminář ASTROTHEOLOGIE - Ing. Jaroslav Popelka

Podstata veškerého života: Čtyři stavy vědomí Intenzifikace a degradace 4 stavů vědomí (4 živlů)

Vysvětlení verše: *Spíše projde velbloud uchem jehly, nežli bohatec vejde do království nebeského. (Matouš 19,24; Marek 10,25; Lukáš 18,25):*

Když jsem byl s přáteli, přišla řeč na verš z Bible – Nového Zákona: Spíše projde velbloud uchem jehly než aby vstoupil bohatec do království nebeského. Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel, údajně je to špatný překlad, velbloud v původním jazyce znamenal nějaké silné lodní lano, ale symbolika velblouda může být zachována. Protože každá věc něco symbolizuje, tak když se zamyslíme nad tím, k čemu slouží jehla? K šití – spojování dvou věcí. Je ostrá a kdyby nebyla špičatá a ostrá, nemůže proniknout žádným materiálem, což symbolizuje lidský intelekt. Nemůžete něco propíchnout či prostoupit určitou hmotu, objekt, pokud nemáte intelekt. Pokud nějakou věc pochopíte na základě svého intelektu, je to, jako kdybyste ji propíchnuli. **Špičatost jehly symbolizuje lidský intelekt.** Nestačí ale, abyste jen něco propíchnuli. V jehle musíte mít ucho, kterým protáhnete nit a abyste spojili nějaké dvě věci, nemůžete jen něco proniknout intelektem, ale musíte k tomu zaujmout nějaký emoční postoj. Teprve tehdy, když vůči nějakému objektu zaujmete určitý emoční postoj, se k tomuto objektu přivázete. Je to logické: Jestliže k nějakému objektu nemáte emoční postoj, neměli byste tendenci do něho píchat. Jehla tedy symbolizuje lidský intelekt, ale vždy musí být součástí emotivita, jinak nemůžete dvě věci spojit, i když je propíchnete. Velbloud je také pěkný symbol. Vše, co ve světě existuje, něco symbolizuje a vyobrazuje nějakou duchovní skutečnost. Charakteristické pro velblouda je, že má jeden nebo dva hrby, které jsou sice vyplněny jakoby tukem, ale slouží k tomu, aby si udělal zásoby vody. Proč velbloud potřebuje zásoby vody? Protože je to zvíře, které je využíváno pro přechody v poušti. **Velbloud v duchovní symbolice symbolizuje nás samotné, poušť je místo, kde nic neroste, kde je velké horko (kde dominují silné vášně a touhy), což symbolizuje tento svět, kde také toho moc neroste (co se týče Lásky, Moudrosti), takže také žijeme v poušti i když málokdo to ví.** Abychom v této poušti přežili a dokázali se zde pohybovat, musíme si také jako velbloud udělat dostatečné zásoby vody. Voda symbolizuje svět emocí, citů a abychom mohli žít v této poušti, musí si každý člověk udělat dostatečnou rezervu ve svém nitru, co se týče schopnosti cítění. Jinak bychom to zde ani nemohli zvládnout. Jestliže velbloud symbolizuje bytost, která je schopna si udělat dostatečné citové zásoby, a ucho jehly je součástí lidského intelektu, to znamená, že jste schopni se k určitým věcem emočně vázat, tak ucho s velbloudem souvisí. Ucho jehly – schopnost se citově vázat (tím pádem propojuji, sešívám dvě věci) a velbloud je bytost, která má dostatečně velké citové (emoční) zásoby. Symbolika není tak daleko od věci, když Ježíš dával ucho jehly do souvislosti s velbloudem. V Egyptě byl jazyk symbolismu hodně rozvinut a je škoda, že se zde toto poznání symboliky ztratilo. Je pěkné, když člověk přemýšlí nad věcmi, které spolu zdánlivě nesouvisí.

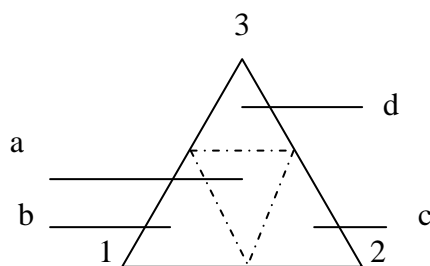
Poznámka 1: Ozval se mi jeden člověk, který má nějaké webové stránky a každý měsíc tam chtějí dávat určité meditační téma pro daný měsíc a měli takovou výchozí ideu, že to vždycky budou dávat do souvislosti s fázemi Měsíce. Jeden z těchto lidí si dal se mnou schůzku a říkal, že toto meditační téma budou dávat vždy pro okamžik úplňku, kdy Slunce a Měsíc stojí proti sobě. Říkal jsem mu, že to není dobré, vhodnější by bylo stanovit meditační téma pro okamžik, kdy je nov (kdy Luna a Slunce jsou v jednom místě), což je důležitý proces, který nám říká, že lidská osobnost (Luna) by se měla sjednotit se Sluncem (vyšším pravým Já). To akceptovali a požádali mne, zda bych jim dal vstupní téma. Už jim to dávám

rok a půl a ten člověk, který to zavěšuje na ty stránky, mne požádal předminulý týden, zda bych se s ním nesetkal a neudělal mu horoskop. Sešli jsme se a vysvětloval jsem mu, co v jeho horoskopu vidím a najednou jsem si uvědomil, jak je úplně zbytečné svým způsobem někomu vysvětlovat jeho horoskop. Ale to zase nedocenění nikdo jiný než ten, kdo sám duchovně praktikuje. Jestliže se někomu podaří se ve svém životě setkat se svým pravým Já ve svém nitru, a uvědomí si, co to pravé Já je a co znamená pro lidský život, tak vám připadá úplně směšné někomu vykládat jeho horoskop. Jestliže má někdo zkušenost se svým pravým Já, tak takový člověk se bude v první řadě snažit (když už se objeví nějaký člověk v této poušti, kdo hledá nějaké opravdové poznání) mu vysvětlit, kým je, co je to pravé Já, co to je to, co se nazývá Bůh.

Poznámka 2: Když jsem se byl podívat v knihkupectví Artforum a listoval jsem tam duchovní literaturou, uvědomil jsem si, kolik je tam blbostí. Je smutné, že i lidé, kteří sami sebe považují za nějaké osvícence a duchovní mistry, propagují nesmysly. Někdy indický duchovní mistr tam třeba tvrdí, že prožitek vyššího Já může být dosažitelný jedině v hlavě (v souvislosti s třetím okem), což je úplně zavádějící. Anebo jiný český tzv. duchovní velíkán zase říká, že Bůh je beztvará skutečnost. **Bůh není beztvará skutečnost, ale Bůh má tělo stejně jako vy.** Když člověk vidí záplavu duchovní literatury, tak někteří tvrdí stejné nesmysly, někteří se zase v těch svých nesmyslech liší a z tohoto důvodu si velice cením astrologie, (spíše zvěrokruhu), protože zvěrokruh nám dává velice solidní a pevnou duchovní kostru, abychom se v té záplavě nějakých duchovních informací, které zde dnes máme, neztratili a abychom kráčeli po pevné půdě.

Podstata života – čtyři stavy vědomí:

V této souvislosti bych dnes chtěl vysvětlit podstatu čtyř živlů, ale hlavně to, jak se jednotlivé živly navzájem ovlivňují, a až to dokončím, dojdeme k takovému závěru: Život, i když pro většinu lidí život znamená to, že se lidé vdávají, žení, rozvádějí, rodí se děti, umírají, sem tam se zamilujeme, sem tam se odmilujeme, a lidé hodnotí život podle povrchového dění, podle toho, co se nám děje v tzv. osudu. Osud je to, co se odehrává na našem povrchu. Ale to, co se odehrává v nás, moc lidí nezajímá a přitom je to mnohem podstatnější. Až vám vysvětlím, o čem jsou čtyři živly a jak se vzájemně ovlivňují, doufám, že pochopíme, že ne lidský život, ale obecně, **život jako takový je proces, při kterém jedno absolutní Já se snaží neustále stupňovat samo sebe.** Život ve své obecnosti je opravdu proces, při kterém nejenom že Já chce být zachováno, ale toto Já neustále samo sebe stupňuje a zintenzivňuje. Aby mohlo docházet k intenzifikaci našeho Já, potřebujete k tomu čtyři úrovně neboli čtyři stavy vědomí (nemůže jich být ani pět a nesmí být ani tři, musí být čtyři), což jsem zde již mnohokrát vysvětloval, proč jsou myslitelné jen čtyři stavy vědomí. Vzpomeňte si na jednoduchý obrázek:

Tvůrce vesmíru je trojjediný (1 – Láska, 2 – Moudrost, 3 – Vůle), a protože je trojjediný, (jediný nejkrásnější symbol je rovnostranný trojúhelník), jsou v něm myslitelné pouze čtyři možnosti. Středový trojúhelník má ke všem hrotům stejnou vzdálenost (a), potom existuje trojúhelník, který má nejbližší k hrotu číslo 1 (b), potom existuje trojúhelník, který má nejbližší k bodu číslo 2 (c), a potom existuje trojúhelník, který má nejbližší k bodu číslo 3 (d). Vidíte,

že jestliže je nějaký Tvůrce trojjediný, existují v něm pouze čtyři stavy, víc jich nemůže být. Proto i v životě máme čtyři úrovně – stavy vědomí.

Náš veškerý život je o tom, aby se stupňovalo vědomí našeho Já. Vždycky říkám: Musíte být čím dál větší Egoisti. Ego je špatně lidmi pochopeno, protože oni vždycky říkají, že aby se mohl člověk duchovně probudit, musí se zbavit svého ega. Ale je to přesně naopak: Musíte své Ego podporovat a vysvětlím vám, proč. Je špatně pochopeno, co je to ego. **Ego doslovně znamená – Já.** Kdybych to bral doslovně, jestliže chce někdo dosáhnout nějaké duchovní realizace, znamená to, že se má zbavit svého Já, že jeho Já je překážkou na cestě k poznání? Když se zbavíte svého Já, kdo potom dosáhne toho poznání (když vaše Já zanikne)? Když zanikne vaše Já, zaniknete i vy. **Ego je samotný Bůh, Bůh je největší Egoista. Když lidé říkají ego, mají na mysli nějaké pseudo-ego. Existuje pravé Já, pravé Ego a nepravé já, nepravé ego (pseudo-ego).**

Protože veškerý život pochází z jednoho zdroje, který má 3 kvality (schopnosti – Milovat, být Moudrý a mít Vůli, možnost něco realizovat), tento zdroj v sobě obsahuje čtyři myslitelné stavy, které se v hermetických naukách popisují jako živlová teorie – oheň, země, vzduch a voda. Ten, kdo v dávné minulosti začal používat živlovou teorii, nebyl žádný hlupák, ale věděl, co činí. Nejenom velbloud, ale každá věc, kterou v přírodě či v životě nacházíme, vždy vyobrazuje nějakou duchovní skutečnost. Když bychom pronikli do podstaty čtyř živlů, zjistíme, že je to velice vhodná symbolika života.

Posloupnost živlů ve zvěrokruhu:

Víme, když se podíváme do zvěrokruhu a postupujeme zvěrokruhem, počínaje Beranem, Býkem, Blíženci, Rakem atd., tak zjistíme, že je tam takováto posloupnost:

Oheň → země → vzduch → voda → oheň → země → vzduch → voda atd.

Ohnivě znamení je vždy následováno nějakým zemským znaméním (třeba Beran je následován Býkem), za zemským znaméním vždy následuje vzdušné znamení (za Býkem jsou Blíženci), za vzdušným znaméním vždy následuje vodní znamení (za Blíženci je Rak), a potom se to zase opakuje: Za vodním znaméním vždy následuje ohnivě znamení a tak to jde pořád dokola.

Lidé, kteří se aktivně zabývají astrologií, to, že existuje tato posloupnost, vůbec neřeší, proč to tak je. Ale **v této skutečnosti - posloupnosti je obsažena podstata veškerého života.**

Existuje hodně duchovních vůdců, kteří se vám snaží vnutit, že existuje jako nejvyšší skutečnost něco, o co máte usilovat a já vám říkám, že to není pravda, o to vůbec neusilujte.

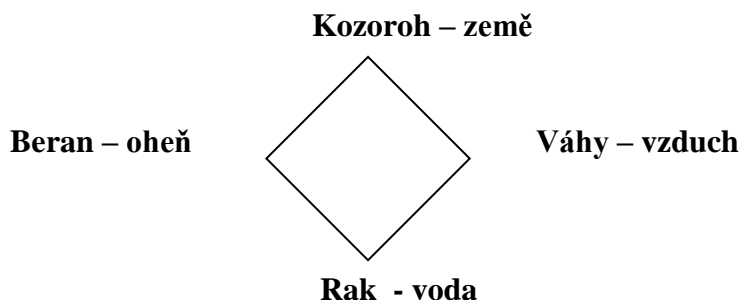
Vycházejme z jedné věci: To, o co bychom měli v první řadě usilovat, je to, že byste si měli uvědomit, že existuje Bytost, která je naprosto reálná, živá a sídlí přímo ve vás. Člověk si nemůže dát v životě větší ambici než to, že chce odhalit určitou Bytost, která sídlí přímo v jeho nitru. Většina lidí tuto Bytost nazývají Bohem. Hledání Boha je ta nejvyšší meta, kterou si člověk může dát. Někdo hledá (nebo si myslí, že hledá) a nenalézá. Kdybychom s takovým člověkem rozebírali, proč nenalézá, zjistili bychom, že vlastně nic nehledá, že si to jen myslí, že hledá. Hledat Boha – vyšší Já znamená – velice intenzivně pracovat sám na sobě. Nestačí, že někdo uvěří v nějakou ideu a už to má vyřešeno. Takový člověk se bude muset jednou probudit ze svého snu a přiznat si, že pro hledání nějaké vyšší skutečnosti neudělal vůbec nic. Potom jsou lidé, kteří se nejen ztotožní s určitou ideou, ale jsou schopni pro ni i něco udělat. Když budou pracovat dostatečně intenzivně, setkají se s touto ideou a budou velmi zklamáni, že je ta idea o ničem. Měli bychom hledat přítomnost Bytosti, která sídlí v našem nitru a je důležité mít na mysli, že místo, kde tato bytost sídlí, není v hlavě, ale

v hrudní oblasti. Tato Bytost je sice obsažena v každé buňce našeho těla, ale když existuje nějaký stát či říše, vždy existuje hlavní město, kde sídlí vládce. I když je naše tělo určitá říše, a samozřejmě ten, kdo má na starosti tuto říši, může být, kde chce, v této říši, ale přesto má tento vládce určité místo, odkud vládne. Toto místo se nalézá v hrudní oblasti.

Proto je třeba se znovu vrátit k čtyřem živlům a říct určité věci, které mají hledačům (kteří jsou schopni něco pro to udělat, aby hledali tuto vnitřní Bytost) vysvětlit určité aspekty hledání. Proč někdo hledá a přitom se s Bohem nesetká? Protože někde dělá chybu, která je dána určitým nepochopením něčeho. Když dělá člověk nějakou meditační praxi a snaží se odhalit své vyšší, pravé Já, výsledky po mnohaletém úsilí někdy přicházejí a taky někdy odcházejí. Tak člověk stále přebíhá mezi svým lidstvím a mezi svým vyšším stavem a pak vám začne docházet, že jste někdy dělali něco správně bezděky a najednou přišel nějaký prožitek a někdy jste zase bezděky dělali něco špatně a proto to prožívání najednou není. Právě proto nám **tyto čtyři živly krásně vysvětlují, co všechno musí člověk splnit, aby se setkal s Bohem – se svým pravým Já.**

Posloupnost živlů vždy kreslím tímto způsobem:

Příklad: Čtyři znamení, související s kvalitou Vůle:

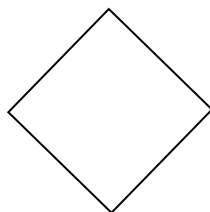

Ve zvěrokruhu jsou čtyři znamení, které souvisí s určitou kvalitou (nyní jsme si nakreslili Vůli) a jsou takto umístěna. Na tomto čtverci si vysvětlíme podstatu života, životních procesů.

Od tohoto prvního kroku se začne odvíjet a bude se to neustále opakovat v následujících krocích. To, že existuje vesmír, ví každý. Když něco existuje, musí existovat z něčeho, nemůže něco existovat z ničeho (i když já budu nyní tvrdit, že všechno vzniklo z ničeho). Vesmír jako takový má svého Tvůrce. Tímto Tvůrcem je vaše (naše) Já. Tvůrce vesmíru ve své podstatě sám vzniknul.

1. Vědomí JSEM – prazákladna:

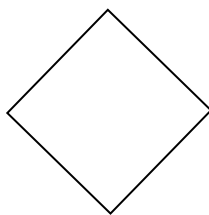
Nakreslíme si stav, kdy Tvůrce vesmíru ještě neexistuje:

Rak – VODA (vědomí JSEM – bytí)

Když jsem kdysi nastartoval proces hledání, lámal jsem si hlavu, co to může být to něco, co se ukrývá za slovem Bůh. Jednou jsem četl nějaký text, kde bylo uvedeno, že Bůh je samotným bytím. Tato myšlenka mne velmi oslovila, začal jsem ji rozvíjet a snažil jsem se

pro to udělat něco prakticky a říkám to proto, že většina lidí není schopna uvažovat silně abstraktně. Dá se dosáhnout takový stav, že když se díváte na svět jevů, objektů, každý člověk se zaměřuje na to, jestli se mu ten stůl líbí či nelíbí, z jakého materiálu je vyroben, jaký má tvar, barvu apod. Takto člověk posuzuje všechny objekty ve svém životě – podle tvaru, podle užitných hodnot, které má, k čemu slouží a jak se dá využít. Ale málokdo se zamýšlí nad tím, že nejdůležitější na jakékoli věci (ať je to cokoli, kámen, rostlina, zvíře, člověk, planeta) je to, že to vůbec JE. Mohl by mít někdo nějaké kvality, ať je to tvar, barva, užitné vlastnosti, pokud by to v první řadě neexistovalo? Logicky: To nejpodstatnější na každé věci je to, že vůbec existuje. Když ucítíte, že existence je velice důležitá, zjistíte, že stůl je – existuje, člověk je – existuje, a najednou ztrácí význam to, zda je to jen věc či člověk, Slunce, apod., ale je důležité, že to JE. Každá věc (a nezáleží, jestli je to nerost či živá bytost) existuje, všechny věci jsou podloženy samotnou existencí. Většina lidí je hodně konkrétních a jsou ztotožněna se svými těly, tak toto slůvko JE pro ně znamená jenom slovo, ale toto slůvko JE je živoucí skutečnost. Když člověk uchopí existenci (slovo JE) ve své mysli, a začne se na toto slovo JE ve své mysli zaměřovat, můžete dosáhnout stavu, že vy sami se stanete tímto JE. Stanete se slovem JEST = samotnou existencí – bytím. Bytí je velice zvláštní stav, nemáte žádné problémy, pouze JSTE, není tam žádná myšlenka, je tam klid, nemáte tělo, nic vás nezlobí, nic vás nemůže bolet, nemůžete mít žádnou nemoc. Věřím tomu, že člověk, který dosáhl tohoto stavu, a který si uvědomil, že je naprosto bezproblémovou bytostí, to začne najednou šířit jako to nejvyšší poznání. Začne vám říkat, že vaším pravým Já je samotné bytí, což není pravda. Ale – může se to stát pro vás pravdou. Tento stav je dosažitelný, jste všudypřítomné bytí, nemáte žádné problémy a ani je nemůžete mít, protože nemyslíte (nemáte ani mysl), nemáte tělo, které dokáže dělat problémy. Akorát je tam taková zvláštní věc, že nemáte ani radost. To už těm, kteří tento stav šíří jako nejvyšší poznání, uniká. V tomto stavu sice nemáte problémy, ale nemáte v něm ani radost. Toto bytí – JEST – samotná existence (symbolicky živel voda) bylo před počátkem veškerenstva, ještě nebyl vesmír a nebyl ani Tvůrce, který by ho mohl stvořit, byl jen stav - JEST. Stav, když se stanete samotnou existencí, je dosažitelný a prožitelný. Ale když budete v tomto stavu a někdo se vás bude na něco ptát, vy mu neodpovíte, protože ho nebudete vnímat (když tohoto stavu dosáhnete dostatečně intenzivně) a nebudete mít ani potřebu být vyrušováni z tohoto klidu. Tam jen jste a proč byste měli něco mentálně řešit? Prostě jen JSTE. Co to znamená, když tento stav prožijete? Myslíte si to nebo to cítíte? Cítíte. Právě proto veškerá vodní znamení souvisí s city, emocemi. Předpočáteční stav je voda – nějaký prožitek:

Rak – VODA = JEST (stav před počátkem veškerenstva)
 = **prožitek existence** (stav, který se cítí)

V tomto prožitku není slanost, kyselost, není tam ani sladkost, není tam žádný prožitek kromě prožitku JSEM – existuji. I nyní zažíváte všichni tento prožitek. Myslíte si, že neexistujete? Cítíte a prožíváte to. Pro většinu lidí je ale dominantnější jiná skutečnost: To, že vidí své tělo, tím pádem jsou. Ale to není pravda. To si jen myslíte, že když vidíte tělo, že jste, to je myšlený proces. Jste přímo tímto JSEM. Kdybyste analyzovali svoji bytost, emotivitu, zjistíte, že někde ve vás v pozadí je všudypřítomný a vždy přítomný pocit, že jsem. Tento

pocit JSEM není vůbec závislý od vašeho těla, od vašich emocí, od vašich myšlenek, protože tento pocit JSEM je samotné bytí.

Představte si, že z vesmíru odstraníte všechno, planety, hvězdy, veškerý život, který na nich je, a zrušíte celý vesmír na hmotné, mentální, emoční úrovni, všechno rozpustíte a zůstane vám nicota. A byla by tato nicota reálná, kdyby v první řadě nebyla splněna základní podmínka, že nicota je? Abychom vůbec mohli o nicotě hovořit, musí v první řadě být. Pokud by nicota nebyla podložena slůvkem JE, nemá šanci vůbec o ní hovořit. Vidíte, že i nicota musí existovat, jinak by nemělo opodstatnění vůbec ji brát na zřetel. Kdybyste řekli: Existuje stav, kde neexistuje ani to JEST. Tento stav je dosažitelný, že neexistuje ani existence, ale aby to bylo platné, musí ten stav být. Je stav, že neexistuje JEST, takže vidíte, že ho nemůžete zničit, i kdybyste chtěli. Tento stav (bytí – existence) je nezničitelný. A jestliže někdo na sobě prožil stav, že se stal přímo bytím a uvědomí si svoji nezničitelnost, je to velice příjemný pocit. V té chvíli vás nemůže nic rozházet, nic zničit, úplně z vás spadne jakákoli existenční starost. Můžete přijít o tělo a o co chcete, ale o sebe nikdy. Ten, kdo zažil tento stav, bude ho velmi velebit a bude ho brát, že je to nejvyšší dosažitelná meta.

Z tohoto úhlu pohledu, protože je to výchozí stav pro vše, to má logiku: Když je to předpočáteční stav, mělo by se to brát z tohoto úhlu pohledu, že to je nejvyšší meta. Ale není to pravda. **Když se přistě setkáte s nějakou duchovní literaturou či vůdci, kteří vám budou tvrdit, že vaším pravým Já je čisté bytí, je to sice dosažitelné, ale rozhodně to není vaše pravé Já. Bytí je předpočáteční stav, ze kterého vše vzešlo. Toto čisté bytí je vaše vědomí.** Ve vašem životě existuje pouze to, co si uvědomujete. To, co si neuvědomujete, pro vás není. A co to je – si něco uvědomovat? Znamená to, že zažíváte existenci něčeho. Přímo vaše vědomí je tato existence. Nedívejte se na pojem vědomí, že je to nějaká psychologická kategorie, ale vědomí je něco, co zažíváte každý den, je to pocit, že něco existuje. Ať jste to vy sami či to, co se ve vašem vědomí nachází. Toto vědomí – prožitek existence, pokud se jím stanete, zjistíte, že nejste člověk z masa a kostí, ale jste přímo touto existencí. V této existenci není žádná kvalita, není tam ani velikost, ani malost, ani slast, ani kyselost, ale jenom se JE. To je asi to, čemu se říkalo chaos. Chaos znamená, když je něco neuspořádané.

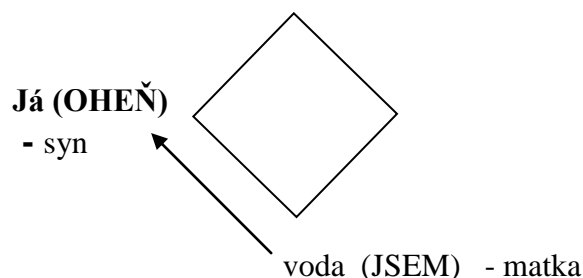
2. Dynamizace JSEM – vznik JÁ JSEM JÁ:

Najednou se toto vědomí samotné existence samo začalo aktivizovat (tento proces jsme si mnohokrát popisovali) a najednou toto vědomí začalo samo v sobě instinktivně zažívat, kdo vlastně je tímto bytím. Vědomí začalo jakoby meditovat samo na sebou a najednou došlo k prožitku JÁ. Když se vědomí ptalo, kým je, odpověď přišla z něho samotného: No přece Já! Původní stav JSEM začal nejdříve lehce vycitovat JÁ JSEM a v tom vrcholném prožitku přišel prožitek JÁ JSEM JÁ.

Můžete to zažít sami na sobě: Když se uklidníte a vyčistíte dostatečně mysl, přestanete řešit různé ptákoviny, dostanete se do takového pohodového stavu, kdy budete jen existovat, relaxovat. Dá se říct, že různá relaxační cvičení nejsou o ničem jiném než o tom, že se chtějí trošičku přiblížit stavu JSEM. JSEM je příjemný bezproblémový stav. Ale když byste začali přemýšlet, kdo je to ten, kdo jenom je, najednou by ve vás začalo něco růst, dynamizovat, jako kdyby odněkud z nitra něco chtělo vyskočit ven, do popředí, až najednou ve vás dojde k šílené (psychické) explozi a objeví by se před vámi obrovské světlo. Když se díváte do slunce, je to proti tomu nic, co musí jednou explodovat ve vaší hrudi. Najednou se před vámi objeví intenzivní zlaté světlo a budete zažívat, že toto zlaté světlo není jenom jakoby nějaký světelný zdroj, ale že je to přímo živá Bytost. Když se budete dívat na tuto živou Bytost, je to prožitek neskutečné radosti, euforie. Stav JSEM je stav klidu, ale když byste byli v přítomnosti této světelné Bytosti, je tam obrovský prožitek blaženosti, štěstí a nadšení, že ten, kdo to nezažil, si to nedovede představit. Když byste byli s touto bytostí a zeptali se jí:

Kdo jsi, ty, taková mimořádná Bytost? No přece Já jsem Ty! Já jsem tvoje Já! Já nejsem někdo oddělený od tebe, Já jsem přímo tvé vlastní Já.

Když se objevilo toto Já, v ten moment byla voda (stav JSEM) nepodstatná. Ona je pohodová a nejsou tam problémy žádného druhu, jste nezničitelní, nesmrtelní, nic vás netrápí, ale ve srovnání s tímto prožitkem JÁ JSEM JÁ je to jakoby nic. **Prožitek JÁ JSEM JÁ je prožitek obrovského štěstí a blaženosti, že když toto jednou zažijete, nebudete chtít zažívat nic jiného.** Teprve toto je vznik Tvůrce vesmíru.

Oheň znamená prožitek, že JÁ JSEM JÁ.

Z čeho vznikl oheň?

Odpověď posluchačky: Z vody.

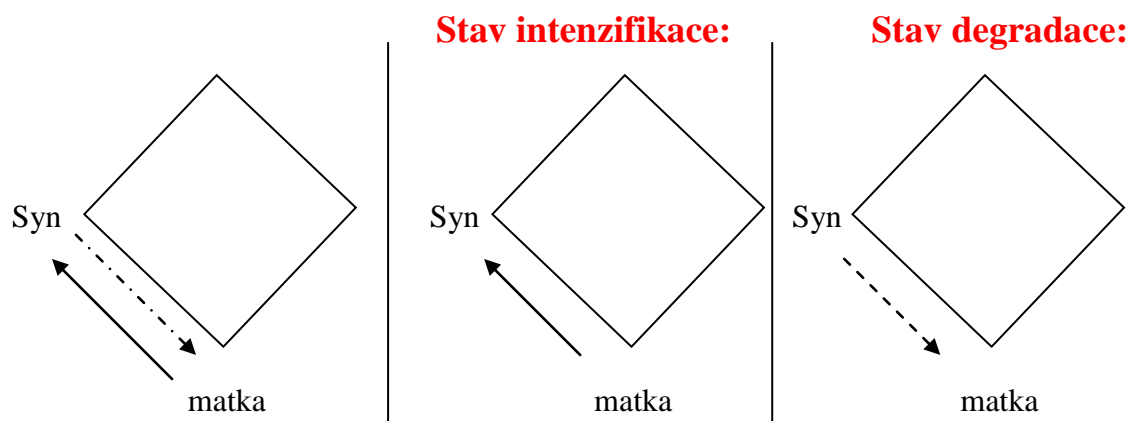
J.P.: Řekla jsi to dobře, oheň vznikl z vody. Prožitek Já vznikl tak, že bytí – existence začala sama meditovat nad sebou, kým vlastně je. Najednou se objevilo Já.

Intenzifikace a degradace života znázorněná ve zvěrokruhu:

Proto, že tento stav existence je nezničitelný, věčný, je prazákadem a zdrojem všeho ostatního, je to výchozí stav, i toto Já je produktem této existence, takže můžeme říct, že tento výchozí stav je stav mateřský (voda – Rak - matka), kdežto Já – oheň je Syn, je to výsledek, něco, co se zrodilo. To je důležitý moment, nazval jsem to intenzifikace a degradace. Je to kruciální moment, který vysvětluje důležitý proces, který probíhá ve veškerém životě:

Jestliže něco (určitá kvalita) je (existuje), tak tato kvalita má svůj původ – matku, ze které tato kvalita vzešla. Veškeré procesy vznikly na základě nejzákladnějšího procesu, kdy prožitek JSEM (existuji) se změnil na prožitek JÁ JSEM JÁ. Tím začaly veškeré životní procesy.

Když matka (voda) porodí dítě (oheň), nechce se ho vzdát. Když z bytí (existence) vystoupil do popředí prožitek JÁ JSEM JÁ, což je neskutečná euforie, matka by mohla být hrdá, že porodila tak úžasného syna, a proto v této souvislosti říkám, že veškerá pravá náboženství tvrdí, že neposkvrněná panna porodila syna. Panna je voda (matka - Rak) a oheň (Beran) je syn. Kdo oplodnil toto výchozí bytí? Nikdo. Toto bytí samo sebe zdynamizovalo a najednou z tohoto bytí vystoupil prožitek JÁ JSEM JÁ. Vidíte, že je zde nějaká matka (voda) a nikdo ji neoplodnil a přesto byla schopna porodit syna (prožitek JÁ). To je podstata toho, že v duchovní symbolice panny rodí syny, že z bytí najednou vyjde do popředí prožitek JÁ JSEM JÁ. A protože toto byl neskutečný prožitek, měla by být matka hrdá, že stvořila tak úžasného syna, ale znáte to ze života: matka, i když je její syn skvělý, ho nechce propustit, chce ho mít stále u sebe. Chce ho mít tak moc u sebe, že ho chce vtáhnout zpět do sebe:

To je ten absolutní paradox. To je stav, který zažil Bůh na sobě. Jestliže se z všeobecného bytí vynořil prožitek vlastního Já, tak Ho něco stvořilo a současně to, co Ho stvořilo, ve své slepé mateřské lásce mu nechce dát jeho existenci a chce mu ji sebrat. Matka jakoby tak slepě miluje svého syna, že se ho snaží strhnout (vtáhnout) zpět do sebe. Tím, že ona (prožitek JSEM) se změnil na JÁ JSEM JÁ a vzniklo něco neskutečně nádherného, bombastického, tak samozřejmě, že vznikem takového syna se i matka cítí dobře. **Syn (oheň – Beran) tak povýšil toto počáteční vědomí (JSEM – matka) na mnohem mocnější prožitek, ale současně tato matka nechce tomuto synovi nechat jeho samostatnou existenci a chce ho znovu ve své slepé mateřské lásce strhnout zpět do sebe. To je důležitý princip života.**

To vám také vysvětluje, když objevíte svoje Já, či budete mít krátkodobý prožitek, tak ho zase ztratíte. A to, co vám bere tento prožitek Jáství, je vaše samotná existence. Existence (vědomí) je zdrojem (stavem), který vyprodukovalo Já. Vědomí je matkou Já a matka se snaží tohoto syna (Jáství) ve své slepé mateřské lásce stáhnout přímo do sebe. Takový je život.

Když čtete staré řecké báje, je tam psáno, jak rodiče požírají své děti (anebo děti požírají své rodiče) a jsou tam takové obrazy, tak to je přesně ono. Existuje určitý stav, z tohoto stavu vznikne něco mimořádného, mnohem bombastičtějšího než je ten výchozí stav a tento rodič (výchozí stav) je úplně nadšený, co z něho vzešlo, ale současně se ho snaží vtáhnout zpět do sebe a zničit ho. To vám právě vysvětluje, že až vám začnou naskakovat prožitky Jáství, tak se nedivte, že toto Jáství vám zase někdo vezme a že ten, kdo vám ho bude brát, je vaše vlastní vědomí neboli skutečnost, že existujete.

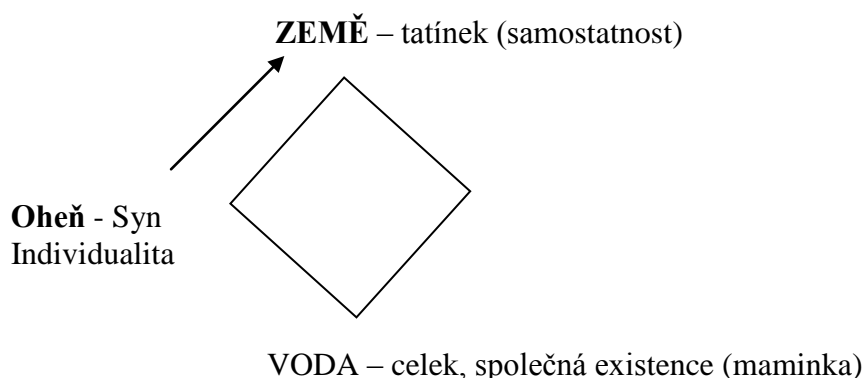
Zopakuji: Je to velice důležitý moment veškerého života. Každý existující stav má stav, který ho předcházel předtím a ze kterého on sám vzešel, a tento následný stav je intenzivnější prožitek než stav, ze kterého vzešel, ale současně výchozí stav toho, co z něho vzešlo (z jeho „vlastního těla“), což úzce souvisí s ním samotným, proto má k němu intenzivní vztah (matka k dítěti) a chce ho vtáhnout zpět do sebe, ale ne že by mu chtěla ublížit, ale protože má k němu takový intenzivní vztah, sepětí a takové úzké pouto, chce ho vtáhnout do sebe ve své slepé mateřské lásce. Proto říkám, že **veškerá náboženství a duchovní nauky, které se snaží tvrdit, o čem je Já, a snaží se pouze preferovat samotné čisté bytí, jsou nauky, které podporují proces, aby dítě bylo sežráno svojí matkou (degradace života).**

Když si budete číst třeba knihy od pana Vacka, který píše duchovní literaturu jak na běžícím pásu, tak ten tvrdí, že vaším pravým Já je bytí. Ale to není pravda. Vaším pravým Já není bytí, ale vaším pravým Já je samotné Já.

Když toto Já vzniklo (když vy jako lidé zažijete prožitek vlastního Já, a zažijete tuto neskutečnou blaženost), tento prožitek Já si toto všechno uvědomil, že je bombastickým prožitkem, a současně si uvědomil, že jeho matka (stav, ze kterého vzešel) ho chce zničit. V ten moment v něm vznikl obrovský pud sebezáchovy a začal spekulovat, jak si udržet svoji holou existenci, aby ho matka nepozřela.

Jestliže matka není nic jiného než samotné vědomí (pocit JSEM), prožitek JÁ JSEM JÁ je už Sebe-vědomí, což je mnohem intenzivnější a daleko více dynamičtější stav. Když se stanete vědomím, to je stav absolutní pasivity, nemyslíte, necítíte, nic neděláte, jenom jste. Jenomže dosáhnout stavu Sebe-vědomí (JÁ JSEM JÁ) je již spojeno s nějakou námahou, a ještě navíc, když se na základě nějakého duchovního úsilí dostanete do prožitku JÁ, nakonec zjistíte, že ho chce někdo zničit, takže se musíte něčemu bránit, abyste nezanikli a tento prožitek vám byl zachován. To znamená, že když tento Syn (prožitek Sebe-vědomí, JÁ JSEM JÁ) začal přemýšlet, jak odolat tomuto zpětnému tahu, kdy se ho matka snaží pohltit, tak co musí udělat, aby byla jeho existence zachována? On si musel plně uvědomit, kdo ho chce zničit, že to je jeho matka, která má nějakou kvalitu a tím pádem On musí ze sebe vygenerovat (vytvořit) stav, který má přesně opačnou kvalitu než jeho maminka a tím pádem, když ze sebe vytvoří opačnou kvalitu, než má jeho maminka, tak skrze tuto kvalitu on bude vůči ní bojovat, takže si vytvoří tatínka. Symbolicky řečeno: Aby Syn, který si uvědomuje, že maminka ho chce pozřít, zničit a vtáhnout do sebe, zůstal naživu, tak si řekne, že opakem maminky je tatínek a tak ze sebe stvoří tatínka a skrze tatínka bude odolávat tomuto zpětnému působení své maminky. O tom je opravdu život: Matka stvoří Syna, a Syn, aby Ho matka ve své slepé lásce nevtáhla do sebe, si ze sebe stvoří tatínka.

3. Vznik samostatnosti (živel země):

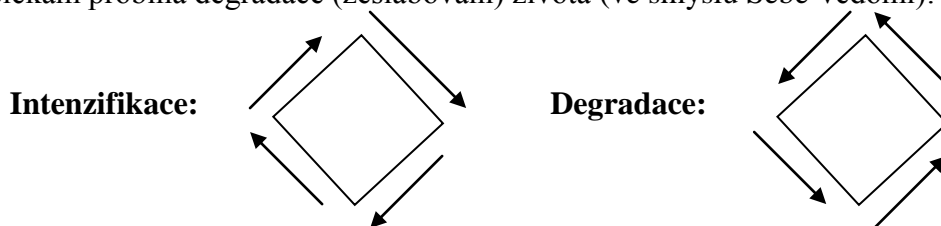
Podstatou vody je vědomí skupiny. Jak vytváříte nějaké společenství lidí, co vás přinutí vstoupit do nějaké skupiny lidí? Myšlenka nebo emoce? Co to je společenství (a berme to i na té nejmenší rovině – partnerství, což je taková mini-skupina dvou lidí) a co vás přinutí udržovat společenství s nějakým člověkem? Samozřejmě, že emoce. Emoce je ta síla, která nás nutí vytvářet s jinými lidmi nějakou skupinu. Když bereme tento počátek veškerého života, tak voda je ta univerzální skupina, protože ať se podíváte na cokoli, světlo JE, tma JE, stůl JE, židle JE, člověk JE, slunce JE. Samotná existence je společná všemu. Na co pomyslíte, vždycky to musí být. Protože samotná existence je společná jakékoliv věci kdekoli ve vesmíru, toto vědomí (JSEM) vytváří tu nejvyšší možnou skupinu. Voda (vědomí JSEM) je skupina, společná existence, kdežto to, co vzniklo (prožitek Já, a kolik je ve vesmíru JÁ? Jenom jedno), je Individualita. Já jsem Já a Já je jenom jedno. Individualita chce být pořízena skupinou, celkem (a v tomto případě je to ten nejvyšší možný celek, protože všechno JE), tak co je opakem celku? Samostatnost (vznik živlu země). To je důležitý moment, na kterém je vybudován veškerý život: **Když něco vznikne, snaží se to svým předchozím**

stavem být vstřebáno zpět (degradace). Aby existence této nové skutečnosti byla zachována, musí si uvědomit povahu toho, co se ji snaží degradovat a musí ze sebe vytvořit kvalitu, která je přesně opačná než kvalita, která se ji snaží zahubit, a tím pádem, že vytvoří ze sebe opačnou kvalitu vůči té mateřské kvalitě, si udržuje svoji existenci.

Degradace se u člověka projevuje tak, že člověk ze svého soustředění na svůj živoucí střed – živoucí Já ve svém srdci (protože když chcete prožít svoje Já, se musíte soustředit na jedno jediné místo do jednoho bodu, který je v hrudi (duchovní srdce, ve kterém sídlí naše pravé Já a naše pravé Já ne že sídlí v duchovním srdci, ale ono přímo je duchovním SRDCEM) ochabne ve své pozornosti, opustí toto soustředění na svůj střed a nakonec se jeho pozornost rozostří takovým způsobem, že je zcela uvolněná, až člověk nezažívá nic jiného, než to, že vše včetně něho samotného pouze JE. Tento stav je naprostou degradační život a kupodivu mnohými duchovními směry je tento stav prezentován jako nejvyšší realizace. A právě z tohoto důvodu, aby nedošlo k této degradaci, protože když si Já uvědomilo, že chce být někým potlačeno a zahubeno, vytvořil se v něm šílený pud sebezáchovy, protože nechtěl přijít o svoji blaženost a právě proto, když si uvědomil, že voda – samotná existence vytváří celek, skupiny, a opakem skupiny je samostatnost, takže Jáství začalo vytvářet vědomí samostatnosti.

Kdy se z chlapečka stane dospělý muž? Když dokáže fungovat jako samostatná jednotka. Kdy se stane z holčičky dospělá žena? Když dokáže fungovat jako samostatná jednotka. Jak vytvoříte vědomí samostatnosti? Jedině skrze hmotu. To je právě ten rozdíl mezi těmito dvěma, slůvko JE je společné všemu. Je to jedna univerzální skupina. Kdežto když máte fyzické tělo, vaše fyzické tělo je jen kousek hmoty, který byl vyčleněn z toho všeobecného celku a začalo existovat jako samostatná jednotka. **Účelem hmoty není to, aby byla hmotná, tvůrčí Já – Bůh-Stvořitel nestvořil hmotu proto, aby byla hmotná, ale stvořil ji proto, protože jedině když jste ve hmotě (máte fyzické tělo), se z vás stane samostatná záležitost a skrze tělo jste vyčleněni z celku.** Díky tomu, že být samostatný je přesným opakem být součástí celku, skupiny, je naživu vaše Individualita – Jáství. Celek je maminka, samostatnost je tatínek. A tím pádem, že synáček si stvořil tatínka (vědomí samostatnosti), díky tomu je schopen odolávat působení (zpětnému tahu) své matky. **Samostatnost – oddělenost je dosažitelná jedině skrze hmotu.** To je ten důvod, proč Bůh – Tvůrce vytváří hmotné vesmíry. Kdyby Bůh – Tvůrce nevytvářel hmotné vesmíry ze Sebe, tak Ho jeho maminka zahubí. Každá fyzická inkarnace je jenom jednotlivým krokem k posilování vašeho vlastního Já. Když Bůh – Syn (Sebe-vědomí) – vědomí vlastního Já tvoří hmotné (fyzické) vesmíry, je to protizbraň proti jeho mamince, která Ho chce pohltit, protože hmota je vědomí samostatnosti a to má obrovský duchovní dopad: Když meditujete a chcete objevit svoje pravé skutečné Já (protože člověk má dvě já, jedno, že si o sobě něco myslí, čím je a druhé Já je to skutečně živé Já), nemáte šanci, pokud nebudete při tělesném vědomí, musíte mít naprosto ostré fyzické vědomí. Zvěrokruh vám vysvětluje, proč:

Ve směru hod. ručiček probíhá intenzifikace života, kdežto ve směru proti hodinovým ručičkám probíhá degradace (zeslabování) života (ve smyslu Sebe-vědomí):

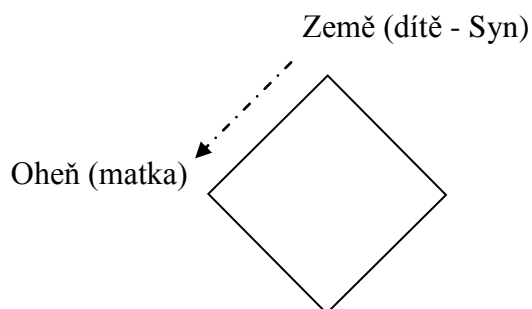

Mne už nezajímá život jakožto samotná existence, když budu hovořit o životě, bavím se o tomto Já, o Sebe-vědomí. To je skutečný život.

Jestliže Jáství tvoří hmotu proto, aby udržel svoji existenci, aby ji ještě více zesiloval, musíte Ho během meditace kopírovat. Musíte dělat to samé, co dělal Bůh. Jestliže Bůh cítí, že bez hmoty by zanikl, a upadl by do stavu letargie – samotné existence, tak jestliže to dělal Bůh a Bůh ví, že to tak je, tak vy to musíte dělat taky, pokud se chcete setkat se svým pravým Já. Když člověk medituje, stává se, že většinou zavře oči, a když je zavře, mysl se stává tupější a tupější, tím pádem ochabuje i vaše tělesné vědomí, až usnete. Anebo neusnete, ale dostanete se do takové tupé letargie, kdy si jenom vegetáre a nemáte šanci vůbec objevit svoje Já. Právě naopak – svoje Já můžete objevit jedině tehdy, když máte naprosto ostré fyzické vědomí. Ne že zavřu oči a teď se rozjede nějaká fantazie. Když má někdo intenzivní představivost, a někde astrálně cestuje atd., úplně zapomene na svoje fyzické tělo, zapomene na vnější svět, tak v té chvíli také neobjeví své Já. Musíte následovat Boha: Jestliže chcete dosáhnout prožitku svého Já, musíte být plně při fyzickém vědomí. Chápejte to tak, že až opustíme tento svět, a octneme se v jiných světech, budeme mít také tělo i fyzické vědomí, akorát budeme mít tělo z jiného materiálu než je hmota tohoto světa, a také tam budete mít fyzické vědomí, ale nebude tak dokonalé jako zde. Sice tam bude dokonalejší, ale nebude tak dokonalé jako zde, v tom smyslu, že pocit samostatnosti (protože jsem říkal, že země – hmota není proto, aby byla hmotná, ale hmota je proto, abyste měli vědomí vlastní samostatnosti a nikde není ve vesmíru či v astrálním světě takové vědomí samostatnosti) a kvalita vašich těl, která pak budete mít, nebude taková, abyste vnímali takovou velkou oddělenost jako zde na Zemi. Když budete někde v nějakém duchovním světě, v nějaké krásné krajině, kde budou zpívat květinčky a vše bude najednou takové živé, tak budete mít pocit, že je vám to všechno blízké, protože budete mít pocit, že je to všechno součástí vašeho vnitřního světa. Druh rostlin, který bude kolem vás, druh zvířat, který bude kolem vás, bude úzce souvztažit s vaší bytostí. Budete tam mít pocit, že všechno nějak k sobě patří, kdežto zde (na Zemi) máte pocit, že vám nepatří vůbec nic a nikdo. To je kvalita této hmoty. Tato hmota, ze které jsou naše těla, nám vytváří vědomí absolutní samostatnosti, oddělenosti. Někdo to bere třeba jako osamocení. Kdo se bojí samoty, nemá šanci poznat Boha. Samota je to samé jako samostatnost, oddělenost = svoboda. To jsou pořád různá slova pro jedno a to samé. Je nám jasné, **proč musí existovat hmota? Aby naše Já nebylo pohlceno pouze samotným faktem existence.**

To, co platí mezi matkou (voda) a Synem (ohně), to samé platí mezi matkou (ohně) a Synem (země). V tomto kroku Já vědělo, aby nebylo pohlceno samotnou existencí, muselo stvořit hmotu (vědomí samostatnosti), tedy on je rodič, hmota je dítě, a to, co platí mezi matkou (vodou) a Synem (ohněm), to stejné platí mezi matkou (ohněm) a Synem (země). Když Jáství stvořilo hmotný vesmír, hmotný vesmír je jeho dítě, a tím pádem Jáství je jeho matkou – tvůrcem, tak On zase ve své slepé mateřské lásce se ho snaží vtáhnout do sebe:

Stav degradace:

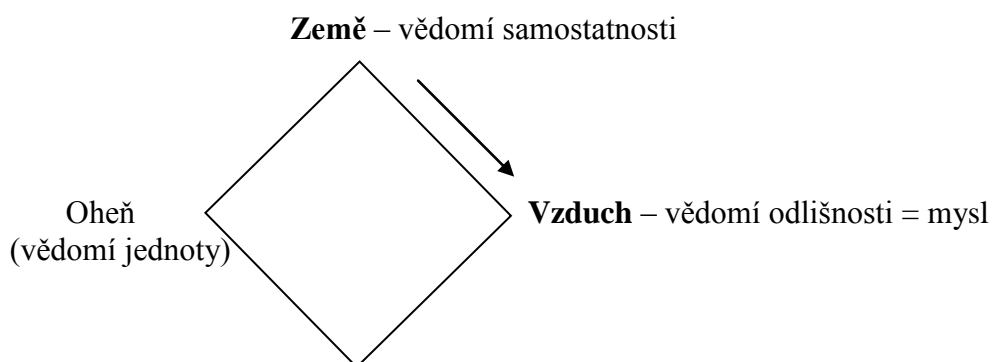
Chápete ten paradox života? Jáství si stvoří hmotný vesmír proto, aby obstálo před matkou a současně tento nástroj, který mu pomáhá přežít, chce zničit (ne zničit jakože ho

nemá rád, ale ze své slepé mateřské lásky vůči hmotnému světu se ho snaží vtáhnout do sebe). Tím pádem si sám vyrazí z ruky tu nejmocnější zbraň, kterou má proti matce. Je to paradox, ale je to tak. Proč si myslíte, když máte zeměkouli a jsou na ní různé věci, domy, stromy, lidé, a všechno si chce země stáhnout k sobě – do jednoho bodu? Protože Já je v jednom bodě. To je princip gravitace. To je ta slepá láska toho společného bodu, jak se snaží pomocí gravitace všechny strhnout zpět k sobě – do jednoho bodu. Proces intenzifikace a degradace působí všude. Jak mezi existencí (vodou) a mezi Já (ohněm), tak mezi Já (ohněm) a hmotným světem (zemí). Tato degradace, kdy chce být země pohlcena svojí matkou – v tomto případě prožitkem Jáství, to je pro nás (prakticky) zásadní moment.

Příklad: Představte si nějakého umělce: Na posteli leží nějaký muzikant či malíř, jen tak si vegetuje, leží, nic nedělá, je v klidu a relaxuje. Přesto najednou z tohoto stavu maximálního uvolnění se v něm vzedme nějaká síla a najednou do něho vstoupí nějaký tvůrčí nápad: Objeví se nějaká kvalita, nějaké Já. Třeba nějaká skladba, či obraz, a samozřejmě tento tvůrčí člověk má obrovskou radost, že se v něm něco zrodilo, ale současně zde hned působí i síly degradace a on si řekne: No a co, nechám to zase spadnout do sebe, vždyť takových nápadů ještě můžu mít kdykoliv, kdy chci, ale v tuto chvíli si budu radši jen vegetovat. V okamžiku, kdy tento tvůrčí nápad vznikne a začne existovat nějaká tvůrčí kvalita, současně působí síly degradace, což se projevuje jako lenost, že se mu nic nechce dělat. Z toho důvodu, aby tento tvůrčí nápad nezanikl, aby odolal tomu, aby to nespadlo zpět do něho, aby to bylo rozpuštěno ve všeobecném bytí jeho bytosti, musí se tento tvůrčí nápad nějak zhmotnit. Umělec musí vzít tužku a papír, napsat to do not, musí pro to udělat něco konkrétně (hmotně). Jinak by byl jeho tvůrčí nápad pohlcen jeho lenivostí. Když ho nějak zhmotní (nahraje písničku se skupinou, vydá ji na cd), tak jak působí degradace, že země chce být pohlcena svým tvůrcem (Jástvím)? V případě tohoto umělce tato degradace probíhá tak, že si řekne: Ale to je moje písnička, ona není důležitá, důležité je, že jsem ji složil já! Té písničky si nevšímejte, to já jsem ji složil a já jsem důležitější.

Na duchovní úrovni je to zásadnější: **Aby vaše Já (vy sami) obstálo vůči matce, stvořilo vaše tělo (vaši samostatnost). Ale současně se vaše Já snaží zpětným tahem vaše tělo strhnout zpět do sebe, to probíhá ve vás. Víte, co se tímto zpětným tahem stane? Máte pocit, že vaše tělo je přímo Já.** V tomto stavu se nachází 99,9% lidí. Stav, kdy většina lidí žije v domněnání, že jsem přímo tělem, je výsledkem tohoto procesu, že jestliže nějaká tvůrčí skutečnost stvoří něco hmotného (a víme, proč musel stvořit něco hmotného), tak současně On to hmotné vnímá jako své dítě a ve své slepé mateřské lásce chce toto dítě vtáhnout do sebe, ve vztahu oheň – země to znamená to, že Jáství se snaží hmotu strhnout zpět na sebe, což znamená to, že pak máme pocit, že jsme přímo tělem. Jestliže se někdo ztotožňuje se svým tělem, vy za to nemůžete, za to může Bůh, protože On ve své mateřské lásce chce mít pořád své dílo u sebe. To je velice důležitý moment. Vidíte, že Bůh je Egoista. V případě umělce je zde nějaké hudební dílo, které musí zhmotnit, protože se musí projevit v konkrétní realitě, jinak by svojí leností spadla do jeho „bytí“, a v okamžiku, kdy umělec své dílo vypustí do světa, hned začne opět působit zpětný tah: Ale to je moje dílo, které není důležité, ale Já jsem důležitý! My tomu říkáme, že má někdo velké ego. A to samé je ale Bůh. Stvořil vám tělo a hned ho chce zase zpět: To je Moje tělo! Nevšímejte si toho těla, ale všímejte si Mne! V ten moment máte pocit, že jste přímo tělem, že tělo je přímo vaše Já. Jestliže někdo nezrealizoval a nezná Boha, to neznámá, že je to vaše chyba. Bůh ve svém zpětném tahu na sebe tlačí své tělo takovým způsobem, až ve vás vznikl přímo pocit, že jste přímo tělem. V konečném důsledku by došlo k tomu, že by vědomí samostatnosti, vědomí vnějšího světa zaniklo a pozornost by se plně zaměřila na samotné Já, tím by Já ztratilo nástroj své vlastní intenzifikace a hrozila by situace, že by nakonec samotné Já bylo pohlceno svým zdrojem – bytím a zaniklo by rovněž. Právě proto, aby hmota nebyla plně vtažena do Já, musí následovat další krok:

Něco vznikne, to, co vzniklo, se snaží být pohlceno svým zdrojem, ale protože chce existovat, tak musí vytvořit něco protichůdného, aby obstála jeho existence. Současně si něco stvoří (v tomto případě si oheň stvořil zemi), a zase oheň to samé, co ho naučila jeho maminka, se snaží strhnout své dítě zpět do sebe, ale země chce (a musí) existovat, protože by potom došlo k degradaci. Aby země – vědomí samostatnosti (aby nedošlo k degradaci) nebyla pozřena svým zdrojem (vědomím Já), musí stvořit vědomí odlišnosti. (Pozn. Já jsem tuto teorii (realitu) vysvětloval jednomu kolegovi, který je už trošičku pokročilejší ve vědomí svého Já a dělalo mu to problém to chápat. Ale myslím, že to říkám srozumitelně.) Jestliže vědomí samostatnosti je velice důležitý prostředek intenzifikace života, protože kdyby samostatnost byla vtažena svojí matkou (vědomím Já) natolik, že by samostatnost zanikla, a zůstalo by jenom vědomí Já, nakonec by to způsobilo, že toto Já by zase bylo rozpuštěno ve vědomí bytí (voda). Právě proto otec (vědomí samostatnosti – země) ví, že nesmí být svým zdrojem pohlceno a musí se vůči svému zdroji bránit, takže stejně jako to udělalo Já (oheň), musí vytvořit stav, který je přesně opačný vůči stavu, který se ho snaží pohltit:

Oheň je vědomí jednoty, protože Já je jenom jediné. Co je opakem vědomí jednoty? Vědomí odlišnosti. **Každá skutečnost chce být jakoby ve slepé mateřské lásce pohlcena svým původem (zdrojem), tak proto, aby tato skutečnost, protože je důležitým nástrojem intenzifikace života, obstála ve své existenci, musí ze sebe vytvořit přesně opačnou kvalitu než je kvalita, která se ho snaží zahubit.**

Jestliže hmotu stvořilo vědomí Já, což je vědomí jednoty, hmota musí ze sebe generovat přesný opak a opakem jednoty je odlišnost – možnost konfrontace. Kdybychom nechali působit zpětný tah mezi zemí a ohněm, to znamená, že by vědomí samostatnosti (vědomí hmotnosti) začalo být vtahováno do pocitu Já, tak kdyby se vám to podařilo, tak byste měli pocit, že všechno, na co se díváte, jste vy. Tohle kdysi zažíval Bůh. I když již bylo spoustu bytostí, měl přesto pocit, že je jen On sám. A nakonec, kdyby si uvědomoval, že všechno je On sám, tak by to nakonec způsobilo, že nemá cenu nic dělat a nechal by se rozpustit zpět (do bytí). Proč by něco dělal, když všechno je On sám, tak to si může jen tak být. Když byla na počátku intenzifikace ta degradace tohoto typu, že země je vtažena ke svému Stvořiteli, že i v duchovních světech existovaly bytosti (andělé, archandělé atd.), bylo tam pořád silné vědomí jednoty. Všichni věděli, že mají společného Boha (společné Já), že všichni slouží společnému Já a že to není to pravé ořechové. Právě proto se muselo pracovat na takové hmotě, až se vytvořila taková hmota, do které jsme přišli, protože tato hmota je schopna vytvořit maximální vědomí odlišnosti. A co je vědomí odlišnosti? Jaké používáme jiné slovo pro vědomí odlišnosti? Mysl. Mysl je vědomím odlišnosti.

Každá fyzická bytost musí zažívat odlišnost od jiných bytostí. Kdyby fyzická bytost nezažívala odlišnost od jiných bytostí a věcí, bude pohlcena vědomím jednoty, svým Já (oheň) natolik, že by ani fyzická skutečnost neexistovala, ale všude byste viděli jen sami sebe. Aby fyzická existence obhájila svoji existenci, musí vytvářet vědomí odlišnosti, což je mysl. To právě vysvětluje, jak jednou mluvil Ježíš o Duchu a duši a farizejové mu říkali? Jak Duch

a duše? My jsme si mysleli, že je to jedno a to samé. A On říkal: Vy nevíte, jaký je rozdíl mezi Duchem a duší? Oni řekli, že ne. Ježíš řekl: **Duše není nic jiného než Duch vyvíjející se skrze hmotu. Z toho vysvítá, že každé hmotné tělo má své vědomí odlišnosti – svoji mysl.**

Zde jsme se dostali k velmi důležitému momentu, co se týče duchovní praxe: Aby se Já zesílilo a udrželo svoji existenci, musí být hmota (tělo). Během meditace musíte být maximálně při tělesném vědomí. Pokud během meditace ochabnete ve svém fyzickém vědomí, nepodaří se vám z vašeho nitra vydolovat vaše Já. To je první věc, ale nyní docházíme k ještě prazvláštnější věci: **Aby hmotná existence obhájila svou existenci (své bytí), musí ze sebe vytvářet vědomí odlišnosti – mysl. Pomocí vědomí odlišnosti (že se lišíte od lidí, věcí) se zesiluje vaše samostatnost. Ale vy musíte vědomí odlišnosti zažívat i vůči svému Já. A to je podstatné. To nám ukazuje tento princip, že samostatnost se intenzifikuje tím, že vytváří vědomí odlišnosti, ale odlišnosti od všeho. Nejenom od zvířat, věcí a lidí, ale také od Boha.**

Když budete meditovat, a splnili jste předcházející krok, máte naprosto ostré fyzické vědomí, a někdy, když jste v dobré kondici, najednou tím, jak se začnete soustřeďovat do hrudi, začnete instinktivně vycitňovat, že tam sídlí normální reálná Bytost. Začnete tušit, že tou živou Bytostí, která sídlí ve vaší hrudi, je vaše Já, že jste to Vy sami. Když to začnete takto zažívat, budou počáteční prožitky očarující, protože je to něco nového, ale hlavně – je to něco úžasného. Najednou intenzita prožitků přestane sílit, zůstane na stejné úrovni anebo se dokonce začne zeslabovat. Řeknete si: Jak je to možné? Vždyť jsem už několikrát ve svém nitru zachytil svoje Já, vím, že jsem to Já a jak je možné, že se mi to nyní nedaří? No protože jste nesplnili tento krok: nemáte dostatečně silný pocit, že toto vaše Já je od vás odlišné. Nesmíte zažívat jenom, že toto Já jste vy (jednotu se svým Já), ale musíte zažívat také svou odlišnost od svého vlastního Já.

Z duchovního hlediska to znamená, že tělesný člověk musí skrze svojí mysl zažívat své vlastní Já jako od sebe odlišnou Bytost sídlící v jeho vlastním srdci. Vysvětloval jsem vám to, když jsem zde hovořil o Letence do nebe: nebudu se nyní bavit o tom, že existují duchovní směry, které vůbec neřeší Já, a řeší jen samotné bytí (čisté vědomí existence). Ale i směry, které opravdu hlásají, že pravé poznání je v Já, že člověk má dojít k poznání, že JÁ JSEM JÁ, je to pravda, máte cítit, že JÁ JSEM JÁ, ale také musíte cítit, že jste od tohoto Já odlišní. A kdo bude odlišný od tohoto Já? Vy jakožto duše.

V Letence do nebe jsem říkal: Meditoval jsem, meditoval, a najednou jsem ve svém nitru zachytil existenci vlastního Já. Chtěl jsem se radovat, že jsem konečně našel pravdu o sobě. Ale něco mi začalo říkat: Moment, nespěchej. To je v pořádku, že vidíš svoje pravé Já, ale musíš také uznat, že toto pravé Já někdo pozoruje. Kdo to je ten, kdo ho pozoruje? Je pravda, že tímto Já jsi ty sám, ale je také pravda, že toto tvoje pravé Já někdo pozoruje. Když jsem se začal zaměřovat na toho pozorovatele, zjistil jsem, že je to moje mysl. Nemůžu tuto mysl hodnotit, že je to jen moje mysl, musím mít pocit, že ta mysl je do určité míry jakoby živou bytostí, že to není jen nástroj. **Na duchovní cestě je důležité, že i když je pravda jenom jedna, a touto pravdou jste Vy (vaše Já), přesto tam musí být zachována existence dvou bytostí. Protože kdyby nebyla zachována existence dvou bytostí v rámci jednoho člověka, což musí proběhnout, nebyl by prostor pro Lásku. A když jsou dvě bytosti, musí samozřejmě vnímat, že jsou vzájemně odlišné.** Jedna bytost je naprosto neschopná, zbabělá, lakomá, kdežto ta druhá Bytost je plná Síly, Lásky. Jedna bytost má stále jen starosti, trápení a ta druhá Bytost jí dodává Sílu, optimismus, nadšení. Kdyby zde nebyla možnost interakce dvou bytostí, život by vás nebavil a nejenom vás, ale i Boha. Kdyby se Bůh nemohl kontaktovat se svým lidstvem, tak by Ho to nebavilo. Akorát je ten problém, že jedna část vaší bytosti (vaše pravé Já) je živá. Já si nemusíte myslet, ale Já cítíte, že je živé, musíte Ho zažívat ve svém srdci. Kdežto druhá bytost – naše duše, je bytost myšlená, něco si o sobě

myslíte. Váš Duch je vaše Já (vaše Já si nemusíte myslet, ale cítíte Ho a prožíváte), ale vaše duše je konglomerát myšlenek vás samotných, a je to myšlenkový proces, který bude probíhat stále. Tento myšlený člověk se musí kontaktovat se svým pravým Já.

Vidíme, že pro dosažení prožitku Božství (pravého Já) je důležité jak samotné Já, tak fyzicky, tak mysl. Mysl není nic jiného než vaše schopnost vnímat, že věci jsou navzájem odlišné, že se máte možnost setkávat s různými kvalitami. Mysl není primárně o tom, jak si někdo myslí, abyste něčemu rozuměli, ale abyste vůbec měli možnost vnímat odlišnost věcí.

Až se setkáte se svým Bohem, se svým Já, budete zažívat prapodivný stav, že jsem to Já a současně to nejsem Já. Kdybyste zažívali své Já pouze z pozice své jednoty s Ním, došlo by k tomuto: Protože každý z nás musel nějakou dobu žít na tomto světě bez vědomí Boha (vlastního Já) a potom, když nastoupíte vědomě tento proces, odhalíte svoje Já a ztotožníte se s Ním, vtisknete do Něho své lidské kvality. Jsem to Já (JÁ JSEM JÁ), ale protože jste se nějakou dobu vnímali, že jste nějaká fyzická bytost, která něco prožívala ve světě, tak když byste se dostali do stavu jednoty se svým Já, tak to Já vám nebude připadat až tak moc mimořádné. Ono vám sice dá pocítit, že je mimořádné, ale ta jeho mimořádnost by se plně neprojevila. Ale když svoje Já začnete vnímat, že jsem to Já, ale současně to je někdo jiný, najednou si uvědomíte, že jako člověk jste hodně nedokonalý, ale vaše Já je dokonalé ve všech ohledech a má neskutečné možnosti. On tyto neskutečné možnosti nemůže skrze vás projevit, protože ještě nemáte dostatečně vyvinutou mysl, emotivitu a fyzicky.

Kdyby neexistovalo vědomí odlišnosti, hrozilo by nebezpečí, že fyzicky by bylo pohlceno svým původem, zdrojem a to je – vědomí Já. U příkladu umělce, když on tam lelkuje a vegetuje, ale přesto dostane nějaký nápad a kdyby nechal působit degradaci, nechá nápad pohltit někde ve své bytosti. Aby tento nápad nezanikl, musí ho zhmotnit, takže nahraje písničku, či napíše knihu apod. Ale kdyby došlo ke zpětné degradaci mezi zemí a ohněm, začne se prosazovat: To je moje písnička, to je moje kniha, mého díla si nevšímejte, všímejte si mne. A aby k tomu nedošlo, aby země (to dílo) nezanikla, země vytvoří vědomí odlišnosti, takže každé dílo musí být vystaveno kritice. Tím, že je dílo vystaveno kritice, kdy každý má na to jiný názor, účinně to brzdí autora, aby si toto dílo plně nepřisvojil. Protože tím, že to dílo je vystaveno kritice a když bude kritika špatná, tak si autor řekne, že to není tak úplně jeho dílo, dokáže mít od tohoto díla odstup a nemá tendenci si ho plně do sebe vtáhnout.

Když to vztáhnete na astrologii: Vzdušné znamení Váhy a sedmý dům v astrologii říká, že představuje manželství a partnerství. Vzduch je vědomí odlišnosti, které můžete zažívat, když se konfrontujete (přicházíte do styku) s jinými bytostmi.

Příklad: Jestliže má někdo v sedmém domě planetu Jupiter, tak klasická astrologie by vám řekla. Jupiter je filozofie a náboženství, tak váš manželský partner bude nějaký filozof či bude nějak filozoficky laděný anebo to bude třeba právník. Ale o tom to není. Jupiter v sedmém domě jenom říká (protože musíte rozvíjet vědomí odlišnosti), že vědomí odlišnosti budete ve svém životě rozvíjet tím, že se budete setkávat s lidmi, kteří vytvářejí nějaké filozofie či nějaké ideje, a máte možnost se konfrontovat na ideovém poli. Není primární mít za manžela filozofa, to není poslání sedmého domu, ale posláním je mít možnost se konfrontovat s jinými lidmi dejme tomu ve filozofické či náboženské oblasti. Filozofie a náboženství bude prostředek k tomu, aby se ve vás vyvíjelo vědomí odlišnosti. To znamená, že každý člověk má na základě svého předcházejícího vývoje nejlepší způsob, jak se v něm má vyvíjet vědomí odlišnosti neboli vaše mysl.

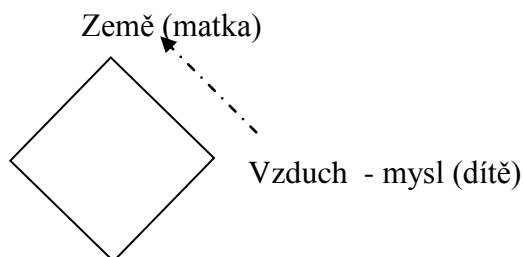
Když bude mít někdo Slunce v sedmém domě, to neznámá, že bude jeho manželka nějaká zářivá bytost, silně individualisticky laděná, královská, o tom to není. Když máte Slunce v sedmém domě, primárně je to o tom, že potřebujete zažívat ve světě (Slunce je – dělat si věci podle sebe) tvůrčích činností nějakou odlišnost. Budete chtít svému manželskému

partnerovi ukázat, že to chcete dělat podle sebe. A zase váš manžel řekne, že to chce dělat také podle sebe. Tam se nejedná o to, jaký bude váš manžel, ale on vám musí umožnit zažívat konfrontaci a odlišnost na tomto poli (v této oblasti).

Když bude mít někdo Saturna v sedmém domě: Říká se, že Saturn je problém a potíže. Astrolog vám řekne, že budete mít potíže v manželství, že budete mít vedle sebe nějakého člověka, který vás bude neustále omezovat. Nemusí to tak být. Saturn je vědomí samostatnosti a vědomí svobody, to znamená, že se potřebujete setkávat s takovými lidmi, či mít takového partnera, kdy můžete zažívat svět odlišnosti, a konfrontovat se, co se týče principu svobody a nezávislosti. Já chci projevit svobodu tímto způsobem a ty chceš zase projevit svobodu jiným způsobem a tak máme možnost zažívat, že každý máme jinou možnost zažívat představu o tom, co je svoboda. Samozřejmě s tím mohou být problémy, ale také nemusí. Pokud budou manželé rozumní, tak si řeknou, že jsou svobodné bytosti, ale každý si ji budou představovat jinak.

Hmota (vědomí samostatnosti) muselo vytvořit protichůdnou sílu, která se snaží ji stáhnout do sebe (zahubit). Oheň je jednota (vědomí Já) a proto si vědomí samostatnosti (země) muselo vytvořit vědomí odlišnosti (vzduch - mysl). Vědomí odlišnosti je podpůrný prostředek, aby vědomí hmotnosti bylo zachováno. Ale zase zde platí vztah mezi matkou a jejím dítětem. I zde zase působí slepá přitažlivost matky (země) vůči svému dítěti (vzduch).

Degradace:

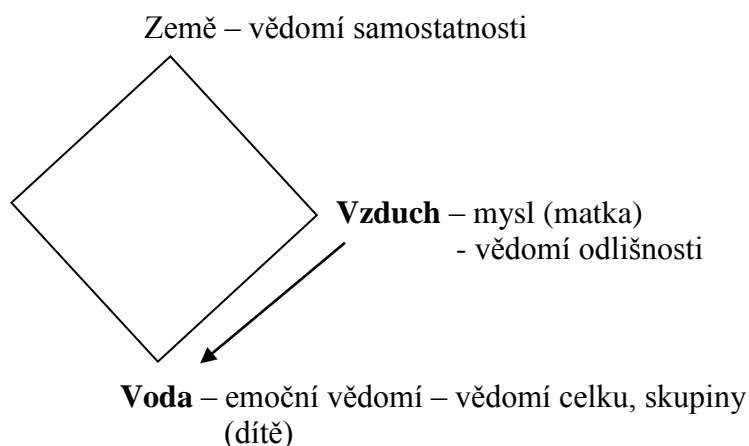
Opět je to životní paradox: To, co něco stvořilo a ze sebe vypustilo, se současně snaží to něco vytvořené hned stáhnout zpět do sebe, protože je to součástí její vlastní bytosti. Vědomí odlišnosti chce být pohlceno vědomím samostatnosti. Určitě to znáte ze své vlastní zkušenosti v životě, že tento zpětný tah mezi vzduchem a zemí existuje. Projevuje se to tak: Když se ve sféře odlišnosti setkáváte s odlišnými bytostmi, někdy se setkáváte s tak odlišnými bytostmi, až je vám to nepříjemné, že začnete vyhledávat samostatnost neboli samotu. Někdo to dotáhne v této degradaci tak daleko, že je tak konfrontován z mezilidských vztahů (vědomí odlišnosti), že se z něho stane naprostý samotář a úplně se bojí vůbec do nějakých mezilidských vztahů vstoupit, může se stát natolik samotářský, protože svět odlišnosti bude vnímat, že mu to dělá potíže. To je důsledek, kdy matka pozře své dítě. Pak proběhne tato degradace a on se stane samotářský.

Ale existuje ještě jiný způsob, jak může tato degradace či toto pozření syna matkou, probíhat: Vědomí odlišnosti je mysl a svět myšlenek. Vědomí samostatnosti je hmota (tělo), což může vést k tomu, že člověk může degradovat a podceňovat svět mysli a vše přisuzuje jen svému tělu. Nakonec jeho odlišnost, kterou člověk zažíval vůči lidem a věcem, je hodnocena pouze podle toho, jak je to příjemné jeho tělu. I takto může proběhnout tato degradace.

Z duchovního hlediska se tato degradace mezi živlem země a vzduchu projevuje tak, že člověk si myslí, že proces myšlení provádí přímo jeho tělo.

Aby toto vědomí odlišnosti (mysl) nebylo degradováno zpět na vědomí samostatnosti (na vědomí těla), musí se mysl bránit své matce, aby mysl nebyla nakonec vtažena zpět do těla. Aby si mysl zachovala (udržela) svoji existenci, svůj vlastní život, musí ze sebe vytvářet

kvalitu, která je přesně opačná vůči kvalitě, která se ho snaží zničit. Země je vědomím samostatnosti a co je opakem vědomí samostatnosti? Vědomí celku, skupiny. Právě proto musí mysl (vědomí odlišnosti) zplodit opačnou kvalitu než tu, která se ho snaží pohltit, ale současně, která ho stvořila (paradox). Tímto vědomím je vědomí skupiny, celku, neboli vědomí intenzivního sepětí s jinou bytostí či bytostmi, což není nic jiného než emoční vědomí:

Jinými slovy. Když se člověk setkává a konfrontuje s odlišnými bytostmi, některé ho neoslovují vůbec, některé jsou pro něho odpuzivé, ale některé jsou pro něho přitažlivé, protože podvědomě či vědomě cítí, že je něco spojuje a že mají něco společného. S takovými lidmi chce jedinec vytvořit skupinu, neboli chce s nimi zažívat intenzivní a intimní prožitky.

Z duchovního hlediska to znamená, že člověk musí cítit intenzivní touhu, aby vytvořil se svým Já intimní společenství. Předtím jste zažívali, že je nutné, abyste se vůči svému Já cítili jako bytost odlišná (vzduch), a protože aby byla zachována odlišnost, si vytvoří vědomí celku (skupiny), to znamená vědomí intenzivního sepětí s jinou bytostí, a musíte také jakoby cítit, že chcete mít se svým Já intenzivní a intimní spojení, že s Ním chcete vytvořit určitý celek. Když to vztáhnete na toho umělce, který vytvořil nějaké dílo a dal ho světu, ale chtěl ho degradovat tím, aby si toho díla nikdo nevšímal, ale všimal si jeho, ale aby k této degradaci nedošlo, musí být toto dílo vystaveno kritice, protože když bude kritika negativní, tak si takové dílo až tak nebude přisvojovat, a tím, jak došlo ke kritice, tak aby tato kritika neskončila jen u toho hmotného díla, tak tato kritika musí vytvořit nový stav – skupinu, to znamená, že když to bude nějaká pěkná písnička, bude to nějaký fanklub. Fanklub nějakého zpěváka či sportovce, ale automaticky, když dochází k nějakému vnímání odlišnosti, se najdou lidé, kterým se ta daná skutečnost líbí anebo se jim nelíbí. Pro nás to znamená, že my také, když se nacházíme ve světě odlišnosti a když máme možnost se setkávat, kontaktovat se a konfrontovat s odlišnými bytostmi, začnete mít pocit, že někteří lidé vám jsou bližší či hodně blízcí a někteří lidé vám jsou naprosto vzdálení. Ale protože zde hrozí degradace, že to znechucení z vašich mezilidských vztahů může být tak obrovské, že se stáhnete do samoty a tím pádem byste nastartovali degradaci života, tak vaše vědomí odlišnosti musí produkovat stav, který je přesně opačný vůči samostatnosti – potřebu být ve skupině, či mít intimní vztahy s jinými lidmi. Takže s lidmi, kteří vám jsou blízcí, chcete vytvořit nějakou skupinu.

Pokud je ještě někdo schopen myslet, měl by si říct: Tady jsme se dostali do bodu, kde jsme vlastně začínali. Jakoby jsme se dostali do něčeho stejného. Ale když jsme se tam vrátili, není to již stejná voda. Před počátkem to byl jediný velký celek, protože všechno JE. JE je společné všemu, co si můžete vymyslet, všechno je podloženo tímto JE. Kdežto nyní jste se dostali znovu do skupiny, ale už ne do skupiny všeobecné, kdy všechno jenom JE, ale když

jsme se měli možnost setkávat s odlišnými bytostmi, některé jste dali stranou, protože byly pro vás nezajímavé, neoslovily vás a někteří lidé byli pro vás zajímaví, připomínali vám něco z vás samotných, protože zjistíte, že vám nakonec připomínali vaše vlastní Já, ale to zjistíte až mnohem později. Teprve s touto skupinou bytostí, která vás oslovila, chcete vytvořit intenzivní intimní vztah, určitou skupinu. Vidíte, že když jsme se vrátili do skupinového vědomí, už to nebylo něco, co je společné všem bytostem, ale zde jste již vytvořili skupinu jen s některými z nich, na základě toho, že vám v něčem byli podobní. Už to byla skupina neobecná a univerzální, ale jen dílčí skupina na základě nějaké příbuznosti. Zde je ta voda již mnohem více zintenzifikována. V původní vodě jste nemuseli dělat vůbec nic, jen jste vegetili, ale zde již máte za sebou několik procesů a tvoříte skupinu s bytostmi na základě nějakých předcházejících procesů. Proto tato skupina už má (i když není univerzální) větší dynamiku.

A zase stále dokola: Svět partnerských vztahů a možnost setkávat se s odlišnými bytostmi vytváří potřebu (vědomí) skupiny, ale zase, protože vzduch je matka a voda dítě, chce matka (vzduch) své dítě stáhnout zpět, to znamená, že vědomí skupiny chce do sebe vtáhnout to, co ho vytvořilo a to je vědomí odlišnosti (vzduch – matka). Znáte to ze svého života: Když vstoupíte s jednou bytostí do nějakého partnerství, či s některými lidmi, na základě toho, že jste si vzájemně příjemní či sympatičtí, vytvoříte nějakou skupinu, tak zde hrozí degradace, že začnete pošilhávat v prvé řadě po odlišnosti a skupina se rozbije. Určitě jste ve svém životě zažili, že se s někým setkáte, vypuknout šilené emoce a toužíte být s tímto člověkem v intenzivním vztahu, nějakou dobu to funguje, jste oba nadšení a najednou, kdy začne převažovat vědomí odlišnosti, tak potom u rozvodu řeknete, že jste úplně každý jiná bytost a že máte každý úplně jiné zájmy. Je zde nebezpečí, že vědomí skupiny zanikne, pokud se nechá zlikvidovat svojí matkou, to znamená vědomím odlišnosti.

Která energie vztahuje lidi do vytváření skupiny? Emoce. Co je vědomí odlišnosti? Mysl. Vidíte, že emoce můžou být, i když jsou vytvářeny myšlenkami nebo myslí, současně mohou být také myslí zdegradovány. Jestliže ve vás začne moc dominovat mysl, projeví se to tak, že ochabne vaše emotivita. **Emotivita bude degradována, když bude přemrštěně aktivní mysl (vědomí odlišnosti).** Když budete mít jen na zřeteli, jak jste jiní navzájem, tak když budete vnímat bytost, že je jen v každém ohledu jiná než jste vy, tak s takovou bytostí ani nebudete chtít vytvářet nějaký intenzivní intimní vztah. Jestliže emoční vědomí (vědomí skupiny) začne cítit, že ho může pohltnout vědomí odlišnosti, že budeme mezi sebou vnímat tak obrovské rozdíly, že nemůžeme spolu být, tak toto vědomí skupiny chce existovat, protože je to nutné. Aby se zbránilo tomuto zpětnému tahu (pro emotivitu je to vědomí odlišnosti), musí generovat vědomí jednoty. Co je opakem vědomí odlišnosti? Vědomí jednoty. Jak zažíváte vědomí jednoty ve své bytosti? Jak vědomí svého Já. Já je jenom jedno. **Aby vědomí skupiny nebylo pohlceno vědomím odlišnosti, musí vědomí odlišnosti vytvořit přesně opačnou kvalitu a tou je vědomí jednoty neboli – vědomí pravého Já.**

Na duchovní úrovni to znamená, že aby člověk udržel své intenzivní společenství se svým pravým Já, musí člověk aktivovat vědomí své totožnosti s tímto pravým Já. Jinými slovy, že JÁ JSEM JÁ.

Skrze svoji mysl (vzduch) musíte zažívat odlišnost svého pravého Já a vnímat Ho jako odlišnou bytost, kdežto v ohni musíte vnímat toto Já jakože to jste vy sami.

A proto, aby skupinové vědomí nebylo pohlceno vědomím odlišnosti, musí ze sebe vytvářet vědomí jednoty, na duch. úrovni se musí každý člověk identifikovat (ztotožnit) se svým vlastním Já, na úrovni skupiny si musí všichni členové této skupiny uvědomit, že skupina má jedno jediné společné Já. Na úrovni skupiny, ať je to manželství, rodina, či jiný spolek, tak aby skupina přežila, aby nebyla degradována tím, že všichni jsme jiní, a tím pádem nemá cenu, aby ta skupina existovala, tak všichni členové té skupiny si musí uvědomit, že ta skupina má nějaké společné Já (nějaká idea), které všichni zastávají. Pokud si všichni

členové této skupiny tuto ideu neuvědomují, tak skupina nemá šanci přežít. Určitý fanklub si ze svého zpěváka či sportovce udělá společný idol a tento společný idol tuto skupinu udržuje. A ještě navíc – s tímto idolem se všichni ztotožňují. Anebo určitá náboženská skupina si udělá z nějaké představy o Bohu svého společného Boha, se kterým se všichni ztotožňují. Skupinu může rozdělit jedině vědomí odlišnosti, proto si skupina musí, aby přežila, uvědomit společný idol, se kterým se všichni ztotožňují.

Zde se dostáváme do momentu, že jestliže si skupina vytvoří nějaké společné Já, idol, se kterým se každý ztotožňuje, tak tento společný idol (opakujeme to podruhé, ale na vyšší úrovni) je zase ohroženo zpětným tahem, protože tato skupina se snaží toto Já, protože si Ho vytvořila (je jeho matkou), tak ve své slepé mateřské lásce se snaží tento svůj produkt, toto společné Já vtáhnout zpět do sebe. To znamená, že ta skupina to něco výjimečné, co je spojuje, a s čím se identifikují, se snaží vtáhnout do té skupiny a udělat tento idol jako jednoho z nich. Ale když se ten idol stane jedním z nich, bude obyčejný jako ti všichni ostatní, takže tím ho zahubí. Jestliže je něco výjimečného, a toto výjimečné stvořila určitá skupina bytostí, tak současně ve své slepé lásce se snaží tuto výjimečnost zničit tím, že tohoto výjimečného jedince vtáhnou do skupiny a snaží se z něho udělat člena té skupiny, jakým je každý z nich. Kde potom bude nějaká výjimečnost, kterou chtějí všichni zažívat? Je to jiný úhel pohledu na to, jak to začínalo, když všeobecné JSEM (voda) stvořilo úžasnou věc – Já (ohně) a přitom ho chce zničit a v druhé fázi se to již projevuje na vyšší úrovni, spíše na lidské rovině, protože když si skupina vytvoří něco, co ji spojuje, tak když to vtáhne skupina zpět do sebe, výjimečnost zaniká. Kdyby se Karel Gott nechal vtáhnout do svého fanklubu a stal se součástí svého fanklubu, zahubil by sám sebe, protože by všem zevšedněl. To vysvětluje, proč každý dav (skupina) potřebuje vůdce (silnou a mimořádnou osobnost) a tento vůdce sjednocuje celou tu skupinu pohromadě, ale současně tato skupina chce tohoto lídra vždycky zlikvidovat a ve své slepé lásce se ho snaží udělat obyčejným, jako jsou všichni členové té dané skupiny. Když tento společný faktor bereme na úrovni jednoho člověka, že musíte na duchovní rovině, když zažíváte intimní společenství se svým Já, tak aby to intimní společenství s vaším Já nebylo degradováno vědomím odlišnosti, že On je tak někdo jiný, že tím pádem je pro vás až nedosažitelný, právě proto musíte, aby toto vědomí intimního společenství s vaším pravým Já nezabilo, musíte s Ním vytvořit jednotu, to znamená, že tímto Já jste přímo vy sami. Pokud to neuděláte, vaše společenství začne ochabovat, až to vcucne vědomí odlišnosti, že On je natolik jiný a tím pádem nedosažitelný, že vůbec nemá cenu se Jím zabývat. Ale když se s Ním sjednotíte a budete vnímat, že On je přímo vaším životem, vaším pravým Já, tím udržujete neustále naživu intimní kontakt s Ním.

Ale vaše vědomí totožnosti s vaším pravým Já samozřejmě může být skupinovým vědomím degradováno, což by se projevilo tak, že prožitek Jáství se stane jedním z mnoha obsahů vašeho vědomí a bude s těmito různými obsahy, které jsou ve vašem vědomí, naprosto rovnocenné, takže jeho mimořádnost a výjimečnost zanikne. Tak jako má nějaký fanklub (skupina) svůj idol a jestliže ho stáhnou, ať jde mezi ně, a kdyby se ten idol k tomu propůjčil, skupina by zjistila, že to není žádný idol, ale je jako jeden z nich. Na duchovní cestě jste také určitá skupina, protože máte vědomí, ve vašem vědomí je mnoho obsahů a skutečností a když byste Jáství, které je výjimečné, nechali vcucnout do této skupiny tak, že se stane jenom jedním z rovnocenných obsahů vašeho vědomí, tak výjimečnost vašeho pravého Já zanikne. Musíte cítit, že vaše Já je naprosto něco mimořádného a to proto, že jste to v první řadě vy sami.

Tím jsem vám chtěl ukázat, že život ve své rozmanitosti dějů a situací je o tom, že Já, které vzniklo z univerzálního bytí (vědomí) se nesnaží o nic jiného než o to, aby obhájilo svoji existenci vůči své matce (čistému bytí), ale nejenom že chce obhájit svoji existenci, ale Jáství chce neustále prožitek svého Já zintenzivňovat.

Připusťte si do svých myslí, že tu nejste proto, abyste udělali kariéru či to nebo ono, nebo abyste měli nějaký mimořádný kulturní zážitek, klidně si to mějte, ale to je pouze povrch. Ve své podstatě žijete proto, abyste neustále intenzivněji a intenzivněji zažívali svoje pravé Já.

Proces zintenzivňování vlastního Já k tomu potřebuje v první řadě vědomí svého Já (vaše Sebe-vědomí), ale neobejde se bez fyzického, neobejde se bez mysli (vědomí odlišnosti), neobejde se bez emocí (vědomí skupiny). Tyto čtyři úrovně vědomí jsou nezbytně nutné (nemůžou být ani tři, ani pět, musí být čtyři), jinak to nejde, protože to vyplývá z přirozenosti samotného Stvořitele: Nosná idea dnešní přednášky je ta, že musíte vědět, jak se tyto čtyři úrovně vědomí vzájemně ovlivňují.

Stručné shrnutí:

Vždycky existuje určitý druh vědomí, který ze sebe něco zplodí, ale současně ten, kdo ho zplodil, se ho snaží ve své slepé mateřské lůnce vtáhnout zpět do sebe a tím by paradoxně zničil to, co z něho vzešlo. Právě proto to, co vzniklo (dítě) si uvědomuje, jaká síla se snaží ho pohltit do sebe, proto aby tato skutečnost přežila a obhájila svoji existenci, musí ze sebe generovat kvalitu, která je přesně opačná vůči kvalitě, která se ho snaží sníst. Celek stvoří jedince (Individualitu), současně Individualita chce být nějakou skupinou pohlcena, proto jednotlivec tvoří samostatnost. Ale zase – samostatnost chce být pohlcena svým Tvůrcem, to znamená jedincem (Individualitou), proto musí samostatnost (aby obstála) stvořit odlišnost, protože odlišnost je přesným opakem vůči kvalitě, která se ho snaží pozřít. Samostatnost stvořila odlišnost, ale zase – odlišnost chce být pohlcena svojí matkou (samostatností), tak proto, aby odlišnost obstála, tvoří přesně opačnou kvalitu, skupinu. Myslím si, že to je jednoduchý princip, který má obrovský dopad na veškerý život.

Dneska už nemá smysl řešit, tak jak jsou různé duchovní směry, které tvrdí, že nejvyšší skutečnost je čisté bytí, některé systémy tvrdí, že pravým Bohem je pravé Já (což je v pořádku), ale vidíte, že na duchovní cestě už vám to nestačí. Na duchovní cestě k vašemu Já musíte opravdu vnímat, že všechny tyto čtyři druhy vědomí jsou stejně důležité. Na duchovní cestě je důležitá mysl, je důležité fyzické, je důležitá vaše emotivita (vaše schopnost vytvářet intimní vztahy) a je také důležité vaše Sebe-vědomí (vědomí, že JÁ JSEM JÁ).

Podpůrné prostředky při meditaci:

Při meditaci je velmi podpůrný prostředek to, že když se svojí pozorností stáhnete do hrudi, představte si tam přítomnost zlatého světla (něco jako Slunce, ale velice intenzivní zářivé světlo), to pomáhá, ale důležité je myslet na to, že toto světlo není jenom světlo, ale je to živá Bytost a že tou živou Bytostí jste přímo vy sami.

Najděte si nějakou vaši fotku, na které vypadáte dobře a ze které máte dobrý pocit, a teď si představte tuto podobu z fotky ve své hrudi a myslte na to a snažte se zažívat, že to jste opravdu vy ve své hrudi, kdy se najednou začnete cítit, že v této podobě jste opravdu reálně přítomni v hrudi vašeho člověka. Když jsme si vysvětlovali, že Já tvoří tělo, aby mohlo existovat vědomí samostatnosti, protože On potřebuje hmotný svět a hmotné tělo, a současně slepá matka se snaží toto tělo strhnout na sebe, z tohoto důvodu máme silný pocit Já v kontaktu s tělem. To znamená, že když vidíte svoji tělesnou fotku a když si ji promítnete do hrudi, automaticky tam vkládáte i pocit Já.

Když člověk správně medituje, výsledky by měly přicházet minutu či dvě po začátku meditace. Když to nepřichází během pěti minut a nic mimořádného se neděje, přerušte to, začněte vnímat reálný svět a meditujte znovu. Stává se, že když se vám během meditace otupí

vaše tělesné vědomí, výsledky jsou potom nemožné. Proto je důležité, že pro to, aby se dostavil výsledek, je velmi důležité mít ostré tělesné vědomí.

Když si sednu a zavřu oči, je třeba si neustále říkat: Ne že Já medituji, musíte opustit postoj, že jste meditující. Vy jste ten, kdo chce být spatřen! To je ten zásadní moment, kdy musíte změnit přístup, protože když se budete vnímat, že Já medituji, začnete zažívat: Aha, mám zavřené oči a snažím se něco objevit. Jste v pozici, že Já jsem tělo. Ztotožnili jste se s tělem a chcete něco najít, ale už nemůžete nic najít, protože kromě vás nikdo jiný neexistuje. A když jste se ztotožnili s tělem a vaše Já jste propůjčili tělu, tak koho chcete najít?

Dotaz posluchačky: Je cesta k pravému já také to, že se stanu tím pozorovatelem, který pozoruje myšlenky?

J.P.: Je to také ta cesta, to znamená, nejenom ten, kdo pozoruje myšlenky, kdybyste teď pozorovala toho, kdo pozoruje tento seminář, kdo ve vás myslí, kdo ve vás vidí, kdo ve vás slyší, kdybyste ho pozorovala, je to cesta k vašemu Já, protože ten, kdo ve vás myslí, je Já, ten, kdo ve vás vidí, je Já, všechno, co se ve vás děje, dělá On.

Pokrač. dotazu posluchačky: Takže pomáhá zaměřovat pozornost na toho pozorovatele, pomáhá to?

J.P.: Ne jestli to pomáhá, ale to je jediná cesta.

Posluchačka: Takže zaměření té pozornosti?

J.P.: Samozřejmě. Jde o to, že každý člověk svoje pravé Já zažívá. I když Ho nehledá, každý Ho zažívá. Akorát je v tom ten rozdíl, že můžete svoje Já (a taky se to děje) zažívat bezděky, že tomuto Já nevěnujete pozornost. Vy mu jen lehce (instinktivně) věnujete pozornost, protože musíte. Jak se pozná stav bez Já?

Posluchačka: Když zažívám to malé já?

J.P.: Neexistuje malé já.

Posluchačka: Říkal jste, že jsou vždy dvě já.

J.P.: Když se nyní bavím o Já, bavím se o tom, co je přímo živé, co není nikým oživováno. To malé já je proces, kdy si o Sobě něco myslíte. Je rozdíl mezi myšleným Já a naprosto životně existujícím Já. Já se bavím o živém Já. Znáte stav, kdy jste úplně bez živého Já? Nikdy jste nespala? Nikdy jste nebyla v bezvědomí?

Posluchačka: Bavíme se o tom vědomí, pozornosti vědomí?

J.P.: Ne.

Posluchačka: Když teda není to vědomí v bezvědomí, tak to Já není? Tak kde je teda?

J.P.: Když jsem se svého času zaměřoval na stav JSEM, a uvědomoval jsem si, že JSEM je nezničitelné, protože kdyby byl stav nicoty, kdy nic není, tak nicota musí být, protože tam je to JE. Snažil jsem se ztotožňovat s tímto bytím a když jsem šel v noci spát, zakousl jsem se do stavu JE a celou noc jsem probděl, nemohl jsem usnout. Udělal jsem to několik nocí za sebou, protože když jsem nezničitelný, musím pořád být, což je pravda, akorát jsem byl strašně nevyspalý, utahaný. Potom jsem si říkal, že se radši ztratím, ale hlavně, že se dobře vyspím. To jsem se držel jenom vědomí. Vědomí je nezničitelné. Ale něco jiného je Sebe-vědomí. Protože v okamžiku, kdy JSTE, a jste tímto JSEM, nemusíte si uvědomovat sama sebe. Sice JSTE, ale neuvědomujete si sama sebe. Když někdo hlásá, že vrcholem je prožitek čistého bytí, to je tak snadno dosažitelné, to je úplně to nejmenší a někdo z toho dělá tu největší duchovní realizaci. Ale dosáhnout poznání sebe sama, to už je dřina.

Posluchačka: To je rozdíl mezi bytím a vědomím?

J.P.: Mezi bytím a Já. Protože teprve, když začnete cítit Já, automaticky začnete prožívat, že se cítíte sama sebou. Ve stavu bytí nejste vůbec nic. Tam akorát nemáte problémy, protože kdo by je měl, když neexistujete jakožto živoucí bytost. Pro bytí má kámen stejnou hodnotu jako člověk. Ale pro Já ne. Pro Já má člověk daleko větší hodnotu než kámen. Bytí nemůže mít tělo, Já může mít tělo a má tělo. To znamená, že když se držíte bytí, tak neusnete. Ale

když se držíte Já, usnete. Já, když jdete spát, opouští tento svět a stahuje se do srdce a skrze srdce vstupuje do jiného světa. Kdybyste následovala svoje Já během usínání, zjistíte, že se octnete v nebi, ve světě, který je vybudován ze světla. Bytí není zajímavé, Já je zajímavé. A jak vzniklo Já? Já vzniklo tak, že bytí nechalo v sobě zrodit pozornost a pozornost se chtěla na něco zaměřit, ale bylo jenom bytí, tak na co se měla pozornost zaměřit, tak se zaměřila jenom na to bytí. A tím, jak se pozornost zaměřovala na své bytí, teprve tímto procesem vzniklo Já. Je rozdíl být vědomým a být Sebe-vědomým.

Posluchačka: Takže je dobré při meditaci zaměřit svoji pozornost do toho hrudníku?

J.P.: Zaměřujte veškerou svoji pozornost do hrudi, ale potom do toho musí vstoupit myšlenka, že tam hledám naprosto reálně existující živou Bytost.

Posluchačka: Což jsem Já.

J.P.: Musí tam být neustále ta myšlenka a víra, že se tam nachází naprosto reálně existující živá Bytost. Klidně si tam dejte svoji fotku nebo zlaté Slunce, aby vám to dodalo sílu toho pocitu, že je to opravdu reálně existující živá Bytost. Lidská mysl je vybudována tak, že pokud nemáte tělo (podobu těla), tak nejste reálně existující bytost. Když ve své mysli uvěříte, že tam je reálná Bytost, musíte myslet na to, že tou Bytostí jste vy. Ale jak jste tou Bytostí vy? Svým živým Já.

Další posluchačka: Je lepší ležet nebo sedět?

J.P.: Je lepší, když je páteř kolmo k zemi – sedět. To je jedno, sednu si třeba do křesla, abych měl pohodlnou tělesnou polohu, ale páteř kolmo k zemi, v leže to není dobré.

Další posluchačka: Můžu si dát třeba ruku na hrud’?

J.P.: A proč tam tu ruku chcete mít?

Posluchačka: Protože mi to dělá dobře.

J.P.: Nesmíte to dělat jakože vám to dělá dobře, ale musíte to dělat tak, aby to dělalo dobře vašemu srdci. A vašemu srdci dělá dobře, když k němu cítíte Lásku. Takže používejte spíše ty duchovní ruce. Duchovní ruka je vaše schopnost cítit Lásku.

Tam se jedná o to, že do bezvědomí upadáte proto, že najednou ve vás úplně zaniká pocit Já. Být v bezvědomí znamená – nemít prožitek Já. Když se probouzíte z bezvědomí, je to okamžik, kdy do vás vstoupí pocit Já. Každý člověk zažívá pocit Já, tím pádem má pocit, že je živou bytostí. Pocit živé bytosti je pocit Já. Kdybyste to hodnotila, myslíte si, že jste živá bytost, nebo cítíte, že jste živá bytost?

Posluchačka: Cítím.

J.P.: Tak. A kdyby se vás někdo zeptal, tak jak se cítíte, to musí být přece naprosto reálný pocit. Tak jak se to teda cítí, že jste reálná bytost? No přece, že mám pocit Já. Pocit Já je přímo ten pocit, že jsem živá Bytost. Tento pocit Já je přímo Bůh. Akorát se jedná o to, že každý člověk má tento pocit Já, protože jinak by zde nemohl nic dělat, ale člověk bere tento pocit Já automaticky, že je to pro něho tak přirozená věc, protože to zažívá každý den, že nemá vůbec potřebu nad tím přemýšlet.

Posluchačka: Lidé spíše zaměřují pozornost na to, co bylo, na ty myšlenky, nebo na to, co bude a ne na to, co je tady a teď, že nezaměřují tu pozornost na tu přítomnou chvíli.

J.P.: Ale stav tady a teď vás může vrhnout jenom do bytí. To se děje ve většině případů. Když se zaměříte na přítomnost tady a teď, může vás to vrhnout do samotného bytí.

Posluchačka: Právě jsem četla knihu Vědomí přítomnosti...

J.P.: Tuto knihu nemám rád. Tento autor vás chce vrhnout do bytí. Proč to dělá? Když se dostanete do stavu bytí, je to bezproblémový stav, nemáte tam žádné starosti a on tam píše, že se chce snažit lidem pomáhat od starostí. Bodejť byste mohla mít starosti, když nebudete existovat. Jak může mít starosti někdo, kdo neexistuje. Kdyby to tak bylo, kam se snaží navést tito autoři, tak proč si myslíte, že oheň (naše Já) všechno toto stvořilo, aby odolalo matce? Proč by se nenechal zase vtáhnout do toho, co doporučují tito autoři? Protože On si

uvědomuje, jak je skvělý, protože stav, ze kterého On vznikl, je vůči němu úplně podřadným stavem. Proto On nechtěl dopustit, aby se tam vrátil zpět.

Posluchačka: Ale je to podmínka žití...

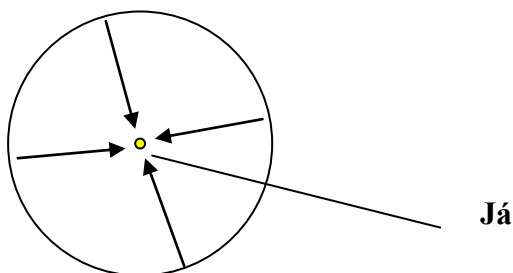
J.P.: To je podmínka čehokoliv. Prožitek Jáství, tak jak jsme to říkal, to vypadá, že zde jsou dvě soupeřící strany, ale to není proces soupeření, ale je to naprosto přirozený proces. Copak by bylo přirozené, kdyby matka porodila dítě a hned ho dala někam pryč a nezajímala se o něho? Jáství má svůj původ v JSEM, jak říkáte, ano, má tam svůj původ, ale je zde zásadní rozdíl, vy se můžete stát bytím, tady a teď, ale nemusíte znát svoje Já. Kdežto když poznáte toto Já, tak si myslíte, že toto Já nezná bytí? Myslíte si, že Já neví, z čeho vzniklo? Toto Já si uvědomuje, že Ono je přímo tou vodou, ale vystupňovanou do daleko větší intenzity. To je, jako kdybyste studenou vodu najednou zahřáli na 100°C. Bytí nemusí znát Jáství. Ale Jáství zná bytí dokonale a uvědomuje si, že On (Já) je z toho to nejlepší.

Jeto zvláštní, protože jestliže člověk ve svém životě prožíval různé průsery, neúspěchy, neschopnosti, začnete sami o sobě pochybovat. A když vám někdo řekne: Ale vy hledáte Boha a Bůh je vaše Já, tak si řeknete, že přece vaše Já je tak neschopné a to by mělo být Bohem? Ale já vám tvrdím, že Ten, který má strach z mnoha věcí, je přímo On. A že tento dotyčný tím, jak se ztotožnil s člověkem a skrze člověka zažívá tyto obavy a buduje vaše emoční tělo. Ale je to pořád On. Najednou zjistíte, že když objevíte svoje pravé Já, že On byl v té situaci, kdy jste měla strach a že to byl On, kdo měl ten strach. Vy musíte akorát pochopit jednu věc, že po určitou dobu, kdy toto Já (čili vy sami) jste se ztotožňovala se svým tělem, že to bylo za účelem nějakého vývoje, kdy jste budovala svoji lidskou mentalitu, mysl a lidskou emocionalitu. A nyní musíte udělat jen jednu věc: Uchopte toto Já, již Ho neztotožňujte se svým tělesným obrysem, ale hod'te ho (neboli sama sebe) do hrudi, a uvědomte si, že vy, která jste v životě zažila takové obavy a potíže, že vy jste vždycky byla ta Bytost, která sídlila v hrudi. Když tuto Bytost potkáte, co zažijete? To, že pocit Já bude 10, 100 x silnější, ale bude to pořád vaše Já. Neobjevíte nic nového. Objevíte jen to, co znáte již nyní, akorát to zažijete zesílené.

Posluchačka: To zesílení přijde naráz jako exploze anebo nějak postupně?

J.P.: Většinou to přijde jako exploze. Když tato exploze přijde, zjistíte toto. Stav Já není nic jiného než původní JSEM, které je všudypřítomné. Toto JSEM tím, že se stáhlo ze své všudypřítomnosti do jednoho bodu, vzniklo Já:

Nekonečné, všudypřítomné
JSEM (bytí):

Jáství je vědomí (bytí) stažené do jednoho bodu. Proto došlo ke zhuštění energie. Pro prožitek Jáství je velmi důležité zaměřit pozornost na prožitek Já a tento pocit Já prožívat v kontaktu s bodem v hrudi. Musíte dosáhnout zvláštního prožitku, že Já sídlím v hrudi svého člověka, že to jste Vy, kdo sídlí v hrudi! Člověk je jen váš nástroj. Vždycky to musí být pocit Já, prožívaný v bodě (duchovní srdce) v hrudi.

Samotná blaženost, kterou zažívá Bůh - Já (to původní vědomí je JSEM, Sebe-vědomí je JÁ JSEM JÁ) je dána tím, že si uvědomuje, že si Sebe uvědomuje. Blaženost je Jeho radost, že si uvědomuje, že si sebe uvědomuje. On je nadšený z vědomí, že dosáhl Sebe-vědomí. Chápete to?

Posluchačka: Ano, já to všechno chápu, ale neprožívám to. Mám to akorát v hlavě.

J.P.: Jenom část vaší lidské mysli je ve vašem tělesném vědomí. Větší část vaší mysli je v nevědomí. Vy jste se třeba už dopracovala na nějakou úroveň, že ve své vědomé mysli jste již schopna akceptovat (a to je velice odvážná a radikální myšlenka, že Já jsem Bůh), že moje Já je Bůh. To mnoho lidí nevstřebá. Vy toto jste již schopna akceptovat ve své vědomé mysli, tím pádem jste schopna i pro to něco udělat, ale budete se divit, kolik je ve vaší nevědomé mysli různých bytostí, kterým se toto přičí – uvěřit takové drzé myšlence, že se chce někdo pasovat na Boha. Ve svých minulých životech jste tak sama o sobě pochybovala a tak jste si připadala nedostatečná fungovat jako lidská bytost, natož se pasovat na Boha? Ale je to tak. Člověk musí být ve vztahu k Bohu drzý, odvážný.

Posluchačka: Opravdu, drzý?

J.P.: Nebát se ničeho. Právě proto vždycky říkal Ježíš: **Až do těchto dnů království nebeské trpí násilí a kdo si ho nestrhne na sebe násilím, nezíská ho.** To znamená, že musíte bojovat.

Posluchačka: Ale když se zde hovoří o drzosti, tak jak to souvisí s pokorou, o které se také hovoří?

J.P.: Tak poslouvejte lidi, kteří se baví o pokoře, poslouvejte, co chcete.

Posluchačka: Ale já jsem právě spíše člověk, který je drzý a bojovný, když něco chci, jdu za tím.

J.P.: Pochopte jednu věc: Víte, co je základ všeho? Realita. Když bych to vzal úplně z jiného úhlu pohledu: Pro člověka bude vždycky nejdůležitější to, co on vnímá, že je reálné. Všimněte si toho. To si zapamatujeme. Ale co nám dává punc reality? Pro většinu lidí má punc reality jen to, co je hmotné a co se týká vašeho těla. Většina lidí má pocit reality jen z těla. Ale co je to tělo? Tělo je to, jakou představu si o něm uděláte ve své mysli a to, jak tělo cítíte. Tělo je pro vás reálné v první řadě proto, že ho cítíte. Realita je vždycky dána cítěním. Většina lidí si myslí, že reálné je to, co je hmotné, ale kdybychom šli na dno věci, tak tělo je reálné pro lidi, protože tělo cítí. **Realita je dána pocitem, ne hmotou.** Tělo je pro ně reálné, protože někdy cítí pocit hladu, žízně, cítí sexuální touhy. **I realita Boha pro vás bude tehdy, když Ho budete cítit. Jestliže to platí pro tělo, platí to i pro realitu Boha. Tento pocit, když ho slovně formuluji, je pocit Já.** Když zaměřím pozornost na svoje Já, tak neslyším znít někde v nitru Já, Já, Já, Já. Ale to je naprosto reálný pocit – sebe sama. Akorát, když to chci někomu sdělit, tak to je o tom, že to jsem Já. Duchovní snaha spočívá jenom v tom, že se musíte svojí pozorností (protože ve vašem vědomí je spousta obsahů, různé myšlenky a pocity jakéhokoli druhu), protože je tam naprosto reálný pocit sebe sama, zaměřit a zcela se trefit do pocitu Já. Musíte to dělat v prostoru duchovního srdce. I kdybyste se nezaměřovala na duchovní srdce, a i kdybyste se v tomto prostoru zaměřovala na pocit Já, a kdybyste Ho zachytila, tak se budete divit, ale to srdce vám začne samo automaticky pracovat. Uvědomit si své Já automaticky znamená, že Bůh začne milovat, protože to je Jeho radost z toho, že si On sám sebe uvědomuje. Láska je nadšení živé Bytosti z toho, že si je sebevědomá.

O pravé pokoře:

Dotaz posluchače: Jardo, a co tedy s tou pokorou?

J.P.: Já mám toto vyřešené dávno.

Posluchač: Já vím, ale jsem zvědav na tvůj komentář k pokoře.

J.P.: Musíme v první řadě vědět, co to je pokora. V tomto světě mají všechny vlivy za cíl jednu věc: Zabít (potlačit) vaše Já.

Pokora je o tom, že jste schopni odvrhnout všechno, a zcela se zasvětit svému Já. To je pokora, že vaše Já je pro vás na prvním místě a všechny ostatní věci jsou vedlejší. Bůh takové pokorné lidi vyhledává a chce, aby jich bylo co nejvíce. Ale před někým se krčit, to nemá s pokorou nic společného. A kdybyste se klaněla Bohu více než svému Já,

v té chvíli nejste pokorná. Neexistuje nic ve vesmíru, co byste měla upřednostňovat více než vaše Já.

Posluchačka: Dobře, ale když Bůh jsem Já, tak jak se mohu Bohu se více klanět?

J.P.: Já jsem myslel, že si někdo vytvořil nějakého fiktivního myšleného Boha, nějaká církev atd. Když člověk v Ostravě sedne do vlaku, přijede do Prahy, což trvalo asi 4 hodiny, takže nyní je v Praze, úplně na jiném místě, a je to reálný stav a prožitek? Je. Tak stejně tak reálně najednou opustíte svoji hlavu (Ostravu) a vjedete do Prahy (duchovního srdce). A tak, jak jste se předtím cítila v Ostravě, tak se nyní cítíte v Praze, se stejnou realitou, tak jako jsem byl reálný v hlavě, tak nyní budu stejně reálně jenom v duch. srdci.

Tam se jedná o to, že ty výsledky, když vám to začne docházet a začnete si Jáství uvědomovat ve svém srdci, potom si řeknete: jak je to možné, že to tak dlouho trvalo, a zjistíte, že jste se musela emočně přeměnit. Protože jste byla schopna emočně prožívat mnohem více přijímání potravy, než emočně vycitřovat svoje Já.

Posluchačka: A není ta chyba v tom, že moc myslím? Všichni říkají, že moc myslím.

J.P.: Tam je problém. Myslíte v životě nebo během meditace?

Posluchačka: Já se snažím právě při meditaci probírat ty všechny různé myšlenky.

J.P.: Myšlenkami se vůbec nesmíte zabírat. Vy je musíte normálně ignorovat.

O meditaci a nalézání vlastního Já (Božství)

(záznam z části diskuse po semináři)

J.P.: Mnohem intenzivněji si uvědomuji, že **ať jsi v jakékoliv situaci, je neustále možnost si uvědomovat Jáství.** Samozřejmě se nebavím o nějakých silně extrémních situacích, že tvá emotivita bude natolik rozhozená, že nebudeš mít na to klid. Ale v takových banálních lidských situacích máš vždy možnost vnímat své Já. Je to dosažitelné.

Kromě meditace je důležité také to, aby člověk znal ten bod, na který se má zaměřit. Jeho pozornost se musí přesně cíleně zaměřit na ten jeden konkrétní bod. Tento bod je pocit Já. To je důležité, ale stejně tak důležité je, že tento pocit Já má právě sídlo, kde se nejintenzivněji vnímá. Ty se můžeš zaměřit na pocit Já a nemusíš ho jakoby lokalizovat, jen se budeš ve svém vědomí zabírat pocitem Já a budeš si třeba vnímat, že On je všudypřítomný. Najednou budeš mít pocit, že se někdo na tebe dívá shora (z nebe). Ale potom nakonec zjistíš, že je daleko účinnější, když se na pocit Já nezaměřuješ jen svojí pozorností, ale když ho i místně lokalizuješ. Když se zaměříš do hrudi, kde je psychický prostor, který souvisí s hrudí a musíš se stále zaměřovat na to, že v této hrudi je přítomná reálná živá bytost a že živá Bytost se nemůže jinak nalézt než pocitem Já. Tato živá Bytost, která tam je, jsem Já samotný.

Posluchačka: Takový ten pocit blaha, to je ono?

J.P.: Ten pocit blaha ti ukazuje, kde je místo, kde On sídlí.

Posluchačka: Tak kde se mám přitom soustředit?

J.P.: Teď se musíš soustředit na to místo, kde cítíš to blaho a musíš se zaměřit ne na to blaho, ale na to, že v tom místě, kde se cítí blaho, je přítomná živá bytost. Směrodatné je to, že tam začneš vnímat přítomnost živé Bytosti. Blaho je jakoby vedlejší. Důležitější než samotné blaho, je vědomí, že si uvědomuješ svoji živoucí Bytost.

Posluchačka: Mne to právě zavádělo, protože většina těch různých vůdců a myslitelů se právě snaží rozpustit jakoby do toho vědomí (bytí).

J.P.: Protože je to velmi pohodlné a nevyžaduje to nějaké úsilí. Tam se máš právě vzdát veškerého úsilí. Pro lenochy je to skvělá cesta.

Další posluchač: To je Jardův dlouhotrvající boj s námi, býv. buddhisty.

Posluchačka: Já, když jsem četla tvoji přednášku, bylo tam také spoustu věcí podobných, Eduard Tomáš byl přece také buddhista a také hledal a pomocí je jógy se zaměřoval na Já.

J.P.: Já Eduarda Tomáše neuznávám. Tam je ale problém v jedné věci: Oni všichni hovoří o pravém Já, ale podle mne neměli vůbec na mysli skutečné Já. Mluví o nějakém Já, ale mají na mysli něco úplně jiného, spíše to bytí. Oni hovoří, že je nejdůležitější vystopovat toho pozorovatele, který v klidu stojí v pozadí. Ale to je stav vědomí.

Posluchačka: Ale Eduard Tomáš hodně hovoří o tom, že se má najít Já zevnitř. Ale je to pravda, že hovoří o vystopování toho pozorovatele, což zavádí.

J.P.: On měl pořad v televizi (Paměti mystika), kde se ho ptali: A co to je teda ta pravda? A on zavřel oči.

Já je dynamická, tvůrčí Bytost, neskutečné dobroty, neskutečné Lásky, má smysl pro humor, všechno. To je maximální přítakání života.

Posluchač: Překvapila mne jedna věta, kterou jsem četl nedávno v Oshovi: Buddhismus je víra bez Boha a bez duše. Mne překvapilo, že to řekl on sám.

J.P.: To je v pořádku. Bez Ducha – protože nehledají Já a ani není třeba moc myslet (takže bez duše).

Je to o tom, že člověk je to, co si o sobě myslí, a to, v co věří, že je. V okamžiku, kdy začneš myslet na sebe, že jsi Bytost, která sídlí v srdci tohoto člověka, je jen otázka času, kdy se to musí stát a začneš to zažívat. Tam je velmi důležité, že pravdu o sobě si musíš myslet, pokud možno, 24 hodin denně.

V knize **Neosobní život** (napsal J.S. Benner a je to nejdokonalejší kniha, která kdy byla napsána o těchto věcech – možno ke stažení na www.astrotheologie.wz.cz v sekci: Duchovní spisy k probuzení Já) píše autor na závěr takové jednoduché doporučení: „**Ó, synu Můj, kdybys jen jednu desetinu energie, kterou jsi vynaložil mezi slupkami lidského poznání, věnoval na skutečné nalezení MNE. Kdybys alespoň hodinu denně si představoval a praktikoval Moji přítomnost ve svém nitru, tak ti slibuji, že Mne velice brzy najdeš.**“ Je to jenom o tom, že neustále, aspoň hodinu denně myslí na to a věř tomu a procit'uj to, že ve tvém nitru sídlí naprosto reálně živá Bytost. Když člověk vidí lidské tělo, hned v něm vzniká pocit, že vidí živou bytost. A právě proto, že v tobě bezděky vzniká pocit, že vidíš živou bytost, už nemáš potřebu hledat živou Bytost. Musíš změnit naprosto postoj k životu: Když vidíš lidské tělo, nemysli si, že vidíš živou bytost.

Živá Bytost není nikdy spatřitelná očima, pouze tvojí pozorností a tvojí myslí a to – v tvém srdci. Živou bytost můžeš vidět jedině svojí pozorností a myslí.

Posluchačka: Ale Eduard Tomáš tam právě píše, že se to dá praktikovat během všech denních činností.

J.P.: Ale tam se jedná o něco jiného. Člověk, který našel pravdu, nemůže psát knihy, které k pravdě nikoho nepřivedou.

Posluchačka: Jestli ji našel, tak píše, jak ji našel.

Další posluchačka: Ale on tam popisuje to rozplynutí se v té prázdnotě, jak říkala vždycky Míla Tomášová, že to je to čisté, živé bytí, tedy něco, jako v buddhismu. Oni vlastně vnímali a prožívali tu matku (JSEM).

J.P.: Člověk, který našel pravdu, se snaží co nejjednodušším způsobem vyjádřit ty nejzákladnější postupy, které musíš dělat, abys tu pravdu našel.

Posluchačka: Ale některé věci byly hodně podobné, také píše o tom To jsem Já, zaměřování do nitra, zaměřování na to Já...

J.P.: Ale propagování a zaměřování do nitra doporučují všichni, ale já říkám, že tam musí být neustále klíčové to, že se hledá živá Bytost, která sídlí v tvém srdci, která je laskavá, moudrá,

inteligentní a že touto Bytostí jsi přímo ty sama a že tato Bytost se prožívá jakožto pocit Já. To je právě to, jak jsem dnes vysvětloval, že na počátku bylo čisté bytí (jak oni říkají: živá prázdnota), „matka“, která se začala dynamizovat a ani nevěděla, proč, je to přirozenost života, že chce být čím dál aktivnější. Život se chce čím dál intenzivněji prožívat, takže se objevila pozornost, což je dynamické vědomí, vědomí, které se zdynamizovalo (zaktivovalo). Pozornost se nemohla věnovat ničemu jinému než tomu, z čeho vznikla. Pozornost se začala zabývat vědomím a nyní vznikla otázka: Kdo já vlastně jsem? Najednou vznikl pocit Já Jsem. Ne že jenom Jsem, ale Já Jsem. Nyní nastal kruciólní moment: Vědomí se nyní mohlo zaměřit buď na toto Já, nebo na toto Jsem. V Já Jsem jsou obsaženy dvě složky – Já a Jsem. Kdyby se pozornost začala věnovat složce JSEM, vrátilo by se to do toho původu. Ale najednou se objevila nová složka – Já, která byla v té chvíli stejně intenzivně prožívána jako JSEM a život se rozhodl, že se zaměří výhradně na to Já. V ten moment JSEM šlo do pozadí a složka Já začala čím dál více nabývat na prožitku, až najednou dosáhlo takového stupně, že to explodovalo v šílený (duchovní) orgasmus. V té chvíli došlo k takové intenzitě prožitku vlastního Já, kdy vznikla taková euforie, že Bůh už o to nechtěl nikdy přijít. To Ho potom přinutilo tvořit věci. Pěkně popisuje Jáství kniha Zaslíbení od Elizabeth Haich.

Posluchačka: Já jsem byla jednu dobu natolik zahlcena knihami z Artfóra, že už jsem to pak odmítala číst.

J.P.: Nejdokonalejší kniha je Neosobní život, která je schopna Tě neustálým pročitáním dokola přivést do toho prožitku, protože ona neustále jakoby modeluje tvoji mysl, aby tvoje mysl byla schopna prožít Já dosáhnout. Nelze dosáhnout vlastní prožitek, pokud nezměníš svoji mysl a emotivitu.

Posluchačka: Pokud může tato kniha pomoci, to je dobře, protože já velmi ráda čtu.

J.P.: Tak jak jsem dnes vysvětloval, že Já (oheň) tvoří tělo (zemi), tělo si tvoří svoji mysl (vzduch) a mysl si tvoří svoji emotivitu (voda). Takže jestliže máš určitý způsob myšlení, tak ten si tvoří svoji emotivitu, to znamená, že jsi schopna třeba emočně reagovat na dobré jídlo. To, že má někdo jako jediný zdroj emotivity jídlo a pití, je dáno jeho myšlením a není schopen procítit jiný druh emocí. To znamená, abys dosáhla stavu své emotivity na takové úrovni, abys byla schopna procítovat své Já, je jasné, že nejdříve musíš změnit mysl. Teprve správné myšlení ti vytvoří takový druh emotivity, že jsi schopna procítovat svoje Já. Ale potom tě už třeba jídlo nebude tak zajímat.

Další posluchačka.: Je tam důležitá hlavně ta touha, co člověk chce.

J.P.: Dobře, ale zase z druhé stránky ta touha je důležitá, ale kdo tu touhu vytváří, ty nebo Bůh? Kdo touží po sobě, On nebo ty? Ta touha, kterou člověk cítí, aby našel své pravé Já, je jeho touha po Sobě, On touží po Sobě. A jenom to v tobě vyvolává, aby tvoji mysl nabudil.

Posluchačka: Je určitý okamžik, kdy se ta touha zesiluje více než dříve, že lidé, kteří dospěli do určitého bodu, mají najednou větší touhu poznat Boha a stanou se těmi hledajícími.

Posluchač: Myslíš, třeba když prožijí nějakou pořádnou životní krizi a tak?

Posluchačka: Moje maminka také pořád hledá, jezdí do Peru, do pyramid, a pořád má pocit, že stojí na místě.

Posluchač: A našla?

Posluchačka: Já nevím, co našla.

Další posluchačka: Všude dobře, doma nejlíp.

Posluchač: Když jsem byl před 6 lety v Mexiku, chlubil jsem se Jardovi, že jsem tam seděl na té pyramidě a Jarda mi říká: Já se dostanu ve své mysli, kam chci.

J.P.: Já nechápu, jak někdo jede přes půl planety, aby dosáhl určitý zrakový vjem. To je neuvěřitelné.

Posluchačka: Oni tam měli nějaké meditace s p. Chobotem, pili tam čaj z ajahuasky, ale nemám pocit, že by ji to nějak posunulo.

J.P.: Problém je v tom, že ten, kdo hledá, nemůže najít. Musíš změnit postoj: Nic nehleď, protože to znáš. Ty se snažíš to, co znáš, zesílit. A ne, že něco objevíš. Samozřejmě, čím více to budeš zesilovat, tím více se ti začne odhalovat, nebo ty sama začneš sebe sama poznávat v novějších a novějších podobách, to bude to novum, ale to jádro je pořád něco, co znáš. Člověk, který má potřebu někde jezdit a něco hledat, se jen utvrzuje, že je v situaci, že hledá něco, co ještě nezná. A toto může provozovat do nekonečna.

Další posluchačka: Eduard Tomáš tam má jednu dobrou myšlenku, že duchovní cesta je krátká, jen dvanáct cm od krku dolů.

J.P. To psal i Lorber. No a to je právě ta pokora. Samozřejmě, že vždycky člověk očekává, že bude dostávat nějaké podněty zvenčí, ale ten nejúžasnější je přímo v tobě a Toho ignoruješ.

Posluchačka: Je tolik rušivých vlivů, které tě pořád od toho odvádí, musíš vydělávat peníze, být rodičem a nějak fungovat.

J.P.: Je to pravda, tento systém, jak je vytvořen, nepodporuje hledání pravdy, jen se ti to snaží zkomplikovat. Ale z toho důvodu právě proto je tato realizace Boha zde největší. Jestli je toto schopen někdo dosáhnout na planetě Zemi, už to dosáhne všude. Lidé ani netuší, jakou má úžasnou hodnotu dosáhnout duchovní realizace právě zde, ne až potom někde v duch. světě. A když se ti to bude dařit (procit'ování a objevování sama sebe – v sobě), může se ti to podařit mnohem lépe, když se podíváš na někoho, a budeš se vcit'ovat do toho, že jsi to ty sama, ale v jiné podobě. Nesmíš se dívat na Jardu Popelku, že je to někdo jiný než ty, ale jsem Ty v jiné podobě.

Posluchačka: Takových prožitků může být ale více, ne? Já asi tuším, jaké to může být, už jsem měla takové podobné stavy, takový ten pocit absolutní lásky, že nebylo nic negativního. Mi se to stalo ve snu, že jsem umřela a úplně jsem se rozplynula všude kolem a všechno to negativní zmizelo. Když jsem se probudila, rozplakala jsem se, protože to vše zase bylo zpátky.

J.P.: Samozřejmě je dobré mít s tím zkušenosti, ale kdybys zažila Boha v jeho všudypřítomnosti, zdaleka se to nevyrovná tomu, když zažiješ Boha v jednobodovosti. Musíš se na to dívat tak, že je to jedna jediná živá Bytost, která sídlí v srdci všech lidí, tak Ona velice dobře vnímá, když se baví dva lidé, jestli ti lidé tuto Bytost vnímají. Ta Bytost je ve tvém srdci a velice dobře vnímá, jestli Ji vnímáš nebo ne. Tato Bytost usiluje o to, aby lidé přestali vnímat své zevnějšíky, ale aby se zaměřili na vnímání této přítomnosti ve svém srdci. A to můžete dělat i v této hospodě. Co vám v tom brání?

Posluchačka: Ten pocit, že jsem všude, ve všech bytostech, jsem také zažila při nějakých těch meditacích, stalo se mi to nějak mimoděk.

J.P.: To tě nesmí zajímat, je to sice zajímavé, ale není to podstatné, ty se máš zaměřit na to, že vnímáš Bytost, která sídlí v lidském srdci (ne v srdci stromu či zvířete).

Posluchačka: Jak tam píše E.Tomáš, že nic není důležitějšího, než snažit se věnovat pozornost tomuto vědomí, že není asi dobré tlačit moc na pilu, protože když něco strašně moc chceš, tak to taky není dobře.

J.P.: Kdo chce, si najde vždycky nějakou výmluvu.

Posluchačka: Ne, ne, já když něco chci, tak za tím zuřivě jdu a zjistila jsem, že něco tak strašně moc chtít, jestli víš, o čem mluvím, že to není také moc dobré.

J.P.: Ale ty pro to nic neděláš. Ale kdybys hodně chtěla, tak bys pro to taky něco udělala. Říkal jsem, že máš vnímat živou Bytost v lidském srdci, tak proč to neděláš už teď v tuto chvíli?

Posluchačka: Třeba proto, že nevím, jak na to.

J.P.: Přece víš, jak můžeš pracovat se svojí pozorností, ne?

Posluchačka: Kdyby to bylo tak jednoduché...

J.P.: Právě proto, že to je tak jednoduché. Tam se jedná o to, že se můžeš sama svobodně rozhodnout, čemu budeš věnovat svoji pozornost, takže jaká je překážka, abys nyní obrátila

svoji pozornost do hrudi? Co ti v tom brání? Nebo kdo ti v tom brání? Uděláš jen tu věc, že zaměříš největší intenzitou svoji pozornost do hrudi, vznikne v tobě takový pocit, že jakoby ignoruješ ty lidi, že se to nehodí. A tak se můžeš udržovat v bludu do nekonečna. Věnovat pozornost hrudi se hodí vždycky.

Posluchačka: Přece musíš tu pozornost trochu aspoň rozdělit. Musím tady nějak fungovat.

J.P.: Když se obrácíš do srdce, je tam důležité generovat, že je tam někdo živý a že se chceš s tím živým setkat.

Posluchačka: Mám tam spoustu těch strachů asi, víš.

J.P.: To je jasné. Právě proto projít svým nitrem, to není jednoduché. Zpočátku máš pocit, že jdeš bažinami a močály, ale to nevadí, jednou se stejně budeš muset na tu cestu vypravit.

Posluchačka: Já myslím, že už jsem se na ni vypravila.

J.P.: Já myslím to, setkat se se svými strachy atd.

Posluchačka: Ten strach, to je taky takové klíčové slovo, že?

J.P.: Klíčové je, že zde je naprosto reálně přítomna živá Bytost a jak je možné, že si Ji neuvědomuji? Jak to, že Ji nevnímám? Kde dělám chybu? Je vůbec tento stav dosažitelný, být v přítomnosti živé Bytosti a tuto živou Bytost nevnímat a přitom tato živá Bytost je dokonce reálnější než já.

Posluchačka: Když mne odmalička celé moje okolí učí Ji nevnímat, tak je to těžké.

J.P.: To jsou ty vnější důvody, ale principiálně: protože se na tu Bytost nedíváš. Stavíš se k Ní zády. To znamená, že musíš uchopit svoji mysl (protože se tvoje mysl dívá ven, do světa) a musíš ji obrátit na živou Bytost – na sebe. Ty jsi pozorovala všechno možné jenom ne Sebe.

Posluchačka: Každý automaticky předpokládá, že sám Sebe zná, že se nemusí poznávat.

J.P.: To je ten mylný předpoklad.

Je spousta podvědomých faktorů, které mocně působí a člověk si toho není vědom. Člověk hledá něco, co je dosažitelné. Většina lidí to má spojeno s tím, že to bude trvat roky, a kdo ví, jestli to vůbec poznají, ale takových myšlenek se musíte zbavit, protože ON sám chce být poznán, to není naše lidská ambice, to je ambice Boží, že bude poznán člověkem.

Posluchačka: Já to mám také v podvědomí, že musí být splněno spoustu podmínek, aby se to mohlo stát.

J.P.: Musí být splněny dvě podmínky: Dojdeš k přesvědčení myšlenkou, že to, co hledáš, je pocit Já a že tento pocit Já je nejintenzivnější a tím pádem nejsnadněji nalezitelný v hrudi. Musíš nutit svoji mysl (ne sebe) neustále k tomu, že jsi to přímo Ty, kdo sídlí v lidské hrudi.

Musíš neustále mysl nutit, ať toto promýšlí, že Ty jsi ta, která sídlí v hrudi tohoto těla, ale že nejsi tímto tělem. Ty jsi toto tělo, protože jsi dovolila své mysli si toto myslet. Musíš nutit stále svoji lidskou mysl, aby začala myslet na to, že ty nejsi toto tělo, ale že jsi Ta, která sídlí v hrudi tohoto těla.

To je celé. Myšlenkově nepotřebuješ nic vědět, jen je to třeba zrealizovat (tento druh myšlení). Zbytek je o lenosti. A když je více lidí pohromadě, samozřejmě máš pocit, že se bavíš s živým člověkem, to znamená, že když vidíš moje tělo, tak vidíš, že Jarda, to je On, a tím pádem sama zesiluješ své ztotožnění s tělem. Tělo je taky reálné, ale nedovolím své mysli, aby si myslela, že když vidím toto tělo, že vidím živou Bytost. Je to otázka, kdy si ochočíš svoji mysl, kdy ji začneš nutit, ať myslí správně. Nemůžeš nikdy najít pravdu, dokud dovolíš své mysli, ať špatně myslí. Protože jsi tím, co si myslíš, takže když dovolíš své mysli, že když vidí tělo, že to jsi Ty, tak nikdy nemůžeš poznat pravdu. Když toto víš a když se díváš na tuto tělesnou podobu, tak si můžu myslet: To je Ona.

Když v ten moment na to pomyslím, sám se stávám tělem. Já si ale musím říct: To není Ona, tak kdo je vlastně Ona? V prvé řadě Ona je živá a tím pádem je někde až za tělem, a jsem schopen vnímat živou bytost, která je za tímto tělem? Jsem a to jediným možným způsobem, že se začnu snažit vycit'ovat, že v tomto těle sídlím Já sám, že v něm sídlí moje Já – v jeho srdci. Takhle se musí dívat moje mysl na Tebe, protože v okamžiku, kdy začnu myslet na to, že moje Já sídlí ve tvém srdci, tak zpětným způsobem to dávám i sám sobě. Všimni si: Jak měříš svému bližnímu, zákonitě to dáváš i sama sobě. A je třeba chyba, když se někteří lidé někde v soukromí zaměřují na Moji přítomnost ve svém nitru, ale v okamžiku, když se octnou mezi lidmi někde ve společnosti, tak si zase myslí, že když vidí tělo, vidí člověka. Takže sobě měří jinak než svým bližním.

Posluchač: Na mne působí velmi uklidňujícím dojmem, když se podívám ráno do zrcadla a řeknu si: To nejsem Já! (smích...)

J.P.: Když jsou prožitky Sebe sama v srdci člověka čím dál více se zintenzivňují, tak si opravdu myslíš, že když třeba myješ tělo, nemyješ Sebe. Nebo že když jíš, tak Ty nejíš. Jí tělo. Ale já nechci zpochybňovat tělo, zlehčovat jeho přítomnost, tělo je důležité. Ale musím kompenzovat myšlenku, když jsem se tak dlouho ztotožňoval s tělem, měl bych mít i jinou, přesně opačnou zkušenost, že tělo zde sice je, ale nejsem to Já, Já jsem ten, který sídlí v srdci tohoto těla. Co se týká sexuálního prožitku, je to důkladná zkouška, jestli sexuální prožitek je pro člověka důležitější než prožitek Boha. Po nějakou dobu se to bude tolerovat, ale potom stejně budeš postavena do situace, kdy budeš upřednostňovat prožitek Jáství. Je přirozená božská vlastnost, že Bůh chce, aby dvě bytosti prožívaly mezi sebou blaženost. Ale pokud se člověk ztotožní se svým tělem, můžeš tuto interakci dělat jedine pomoci těla, ale pokud si začneš uvědomovat, že jsi Bytost v srdci člověka, tuto interakci začneš prožívat na jiné rovině – srdeční (od srdce k srdci).

Nechápu, že ten, kdo je ten nejreálnější, je nevnímán a ten, kdo je tak nejméně reálný, je vnímán. Je to přesně naopak. Důležité je, že proces ztotožnění se Já s tělem udělal samotný Bůh, protože to potřeboval pro své určité záměry. Když chceš najít svoje Já ve své pravé podstatě, to, že jsi obyvatelem svého srdce, tak najednou jako kdyby Bůh bojoval sám se Sebou. Každý člověk, když hledá svoje Já, vlastně opakuje proces, který probíhal v samotném Bohu. Je to Bůh, který pořád opakuje tento proces, ale pokaždé na jiné úrovni. Prožitek Já je můj Život, a není zvláštní, že lidé ignorují svůj Život? Zajímá je všechno možné jenom ne jejich vlastní Život!

Uvědomte si, že zdrojem života je Duch. Duch je přímo život. V duchovních světech je hlavní náplň činnosti řešení duchovních problémů. A protože každý hmotný svět je řízen z nějaké duchovní sféry, a vývojem došlo k tomu, že se někteří snaží jít v souladu s Duchem a někteří se snaží jít proti Duchu a vedou s Duchem duchovní válku. To, co se zde odehrává, že musíme chodit do práce, jít si něco nakoupit a dívat se na TV, to všechno je duchovní bitva. Síly, které jdou proti nejvyššímu Duchu, jen nutí lidi fungovat určitým způsobem, aby to bylo naprosto antiduchovní. To celé je obrovská duchovní válka, která tady probíhá. Každá lidská činnost má duchovní pozadí. Třeba taková Svědci Jehovovi jsou ovládáni z duchovního světa a síly, které vytvořili Svědky Jehovovy, a pořád udržují a podporují jejich činnost, to dělají z toho důvodu, že lidé, kteří se dostanou ke Svědkům Jehovovým, aby bylo zablokováno jejich Sebe-poznání. Ve své podstatě se jedná o to, že **Bůh chce, aby Jáství rostlo, kdežto nepřátelé Boha chtějí, aby bylo Jáství zatlačováno.** Oni proto vždycky vytvoří takového boha, či takovou představu o Bohu, kde vůbec není místo pro Vás.

Poznámka další posluchačky: S bohem proti Bohu.

Posluchačka: Televize vlastně vytváří takový virtuální svět, který odvádí pozornost lidí od toho podstatného.

J.P.: Ano, ale pochop to, že špatné lidské myšlení došlo tak daleko, že kolem sebe můžeš vidět všechno možné zajímavější než to, co můžeš vidět v sobě. O to jim jde. Právě proto oni

musí filmy čím dál více stupňovat, aby tam bylo čím dál více něco hektického, výjimečného, aby v tobě vyvolávali pocit, že je před tebou něco výjimečného, takže nikde jinde (v tobě) nemůže nic výjimečného být. Ale je to přesně naopak. **To nejvýjimečnější můžete zažít jedině v hrudi, nikde jinde, protože jedině tam se setkáváte se svým Životem - sami se Sebou.**

Posluchačka: A tak nestává se pak život nudný, když realizuješ svoje Já? Pak tě přece už nezajímá veškerý děj, který je?

J.P.: Nechápeš, že tato duchovní bitva dochází ke svému vyvrcholení, takže hledačů vlastního Já není moc. A většinou ten, který zjistí, že hledání vlastního Já je pro něho přitažlivé téma, je to skoro na 100% jistota, že už v minulosti měl nějaké výsledky duchovního probuzení a že zde byl poslán proto, aby ta duchovní bitva dopadla s co nejlepším výsledkem, to znamená, aby pomáhal a informoval jiné lidi.

Posluchačka: Ale ten život se pak stane zbytečným nebo nezajímavým, ne?

J.P.: Já je život. Ty si myslíš, že Život má pocit, že je zbytečný?

Posluchač: A jak teda s tím lyžováním, Jardo?

J.P.: Dělat si můžeš, co chceš. Víím 100%, že když jdeš na lyžovačku, a jestliže si zamedituješ před lyžovačkou a ucítíš svoje Já, je to bomba. A pak třeba dvě či tři hodiny lyžuješ a budeš se chtít vrátit do prožitku Já, myslíš, že to bude lehčí se tam dostat nebo těžší? Bude to těžší. Já nemám nic proti lyžování, ale proč bych dělal něco, co mi ubírá či potlačuje Něco, co mám rád.

Posluchačka: No, on si chce to lyžování prožít, tak si ho musí prožít.

Posluchač: My se vracíme do debaty, kterou jsme vedli před rokem, jestli lyžovat nebo meditovat.

J.P.: To, co jsem dnes přednášel, mi bylo dáno během meditace především. Myslíš, že když rosteš v duchovním poznání, že je to nuda? Když poznáš svoje Já a naučíš se stýkat se svým Já, a třeba v tom vnějším životě jakoby se nedělo nic mimořádného, ale když budeš zažívat, že se v tobě odehrává něco mimořádného, že máš čím dál hlubší myšlenky, že se najednou čím dál intenzivněji stýkáš se svým Já, že se ti najednou objeví nádherný Muž, ve tvém srdci, a víš, že to jsi skutečně Ty, a že s touto Bytostí můžeš zažívat intenzivní stav Lásky, myslíš, že to bude nuda? Najednou se ti otevrou duchovní světy, budeš navštěvovat krajiny, o kterých zde ani nemáte ponětí, to je nuda? To nechápu.

Posluchač: To asi pramení z toho, že ty nikoho nenabádáš k tomu, aby se zdržoval lidských radostí, že?

J.P.: Samozřejmě, že ne. Ale když objevíš vyšší radost, proč by ses měl spokojit s nižší? S Jástvím není nikdy nuda.

Posluchačka: Já třeba strašně ráda jezdím na koni, takže mne to potom už nebude bavit?

J.P.: Všechno je symbol: Víš, co to je jezdit na koni? Víš, co symbolizuje kůň? Myšlenkové poznání. Jezdit na koni znamená, že usiluješ, abys zvládla své myšlenkové poznání. Krásně to vysvětloval Swedenborg, že Bílý kůň apokalypsy znamená, že na konci času, kdy bude tento duchovní boj vrcholit, dojde k doslovnému pochopení těch nejvyšších duchovních skutečností a to je právě ten bílý kůň apokalypsy. Ty nejvyšší duchovní mystéria budou sdělována takovým způsobem, aby to byl lidský rozum na té zevní rovině byl schopen pochopit. A ten, kdo jezdí na koni, je člověk, který ovládá svůj rozum. Pokud jezdíš na koni a máš z toho dobrý pocit, tak Ti říkám, jaké je duchovní pozadí tohoto, že usiluješ, abys byla moudrá. A až začneš jezdit skutečně na koni (duchově), tak tě to přestane bavit, anebo tě to bude bavit daleko méně...

...Bůh je přítomen v každém člověku, je tichý a nijak na sebe neupozorňuje, a jen pozoruje člověka, jestli si lidská mysl uvědomuje, že vnímat jeho přítomnost je to

nejdůležitější v životě. Klidně se bavte s lidmi o čem chcete, ale vždycky si zkontrolujte, jestli je Já pro vás to nejdůležitější.

Co se týká duchovních technik (uvedených v astrotheologii), všechno tam je. A je otázka, zda to člověk uchopí nebo to neuchopí. To je už druhá věc.

Veškerý život ve svých rozmanitých situacích není opravdu nic jiného než proces nalezení vlastního Já.

Někdo třeba přijde za mnou a chce výklad horoskopu, chce vědět, jestli se rozvede nebo ne, ale oni nechápou, že jestliže třeba manželství překáží nalezení vlastního Já, bude rozvod. Rozvod není kvůli rozvodu, nebo aby si někdo udělal fajfku, že se něco stalo, nějaká výrazná událost. Život řeší nalezení vlastního Já a pokud je manželství tomuto na překážku, musí skončit.

Důležité je, že tento svět je opravdu před kolapsem. A je před kolapsem proto, protože v procesu rozvoje Jáství se počítalo s tím, že se jednou na jedné planetě (naší zemi) vytvoří takové podmínky, které budou navýsost nepřátelské poznání Já. Bylo to nutné, aby si Jáství prověřilo, kdo chce s Ním být a pro koho je nezajímavé. Ti, kteří budou nalezeni, že jich jejich vlastní Já nezajímá, půjdou pryč.

Posluchačka: Kam?

J.P.: Do „výchovných ústavů“. Třeba do pekla. A ti, kteří neobstojí ani v pekle, budou zničení. Duše a způsob myšlení, pokud vehementně nebude chtít poznat pravdu o svém Já, bude rozložena v základní podstatu (surovinu) a bude znovu modelovaná na jiných světech - toto Já, které se vyvíjelo, bude rozpuštěno a bude se modelovat v nové Já.

Posluchačka: A co ti ostatní, které si svoje Já uvědomují, které nebudou rozpuštěny?

J.P.: Ti, kteří naleznou svoje Já ještě zde ve hmotě, budou potom vysláni do celého vesmíru, aby všechny ostatní bytosti ve vesmíru pozvedly na ještě větší úroveň. Ve vesmíru je těchto planet hodně. Jedna věc je, realizovat Boha v podmínkách, které se tomu nebrání a druhá věc je – realizovat Boha v podmínkách, které tomu absolutně brání, takže kdo toto dokáže, bude potom sloužit jako vzor pro bytosti celého stvoření...

...Jsou dva druhy ohně, jeden simuluje tvé srdce a ten druhý tvé pohlaví. Pěkně to popisoval Swedenborg: Když zemře muž a v duch. světě ho přivítají nějaké nebešťanky, které jsou mimořádně krásné, a když se v tom muži něco projeví lidského (tělesného), ty nebešťanky hned zmizí, protože to vnímají jako něco nepříjemného. Ale i v duchovních světech jsou veřejné domy, všechno, tam se dá vyřádit. Tam jsou světy, kde je život jedna velká orgie. Lidé si totiž neuvědomují, že to, že já třeba nikomu nic nezakazuji, ani nepropaguji nějakou ideu, že by měl být člověk nějak střídmý apod., ale každý by měl mít na mysli to, že jaké touhy v sobě udržuje, tak když odložíš toto tělo, tvoje emotivita se rozjede na plné pecky. Toto tělo hodně tlumí emotivitu. Ale když v duchovním světě odložíš fyzické tělo, se emotivita rozjede naplno a do takového světa (který odpovídá tvému citění) budeš vtažen.

Posluchač: Ježíšmarjá!

J.P.: Někteří lidi si myslí, že zemřou a že duše je jen nějaký beztvarý obláček, ale to není pravda, budete v naprosto reálném světě jako je zde. Ale tento svět bude naprosto odpovídat vašemu niternému založení.

Posluchač: A já jsem si myslel, že není čeho se bát!

J.P.: Ale je, ale sebe!

Posluchač: No právě!

J.P.: Tam se jedná také o to, že samozřejmě nikdo není dokonalý a každý dělá sem tam nějaké ptákoviny, ale v duchovním světě tě neposuzují podle toho, co jsi kdy udělal, ale jak se nyní ve světle pravdy k tomu stavíš, když vidíš, že to byla fakt blbost, jestli si ve své nadutosti

jen řekneš: No a co? Anebo sebezpytuješ s lítostí a řekneš si, že bys to už příště neudělal. Když člověk po smrti přichází do duchovního světa, je mu ukázána přehlídka všeho toho, co zde udělal, ale to není, aby ti někdo něco vyčítal, ale jde o to, jak se k tomu nyní postavíš, jaký budeš mít k tomu zpětný postoj...

... Někdo si myslí ve své meditační praxi, že se dostane do nějakých stavů, že zažije nějaký stav, ale to se musí na samém počátku vyhodit. Tam musí být jednoznačná ambice – setkat se s mimořádnou živou Bytostí, která je dokonce reálnější než můj fyzický člověk. Pocit, že jsem reálná bytost jako fyzický člověk, je proti tomu směšný, jak je reálně přítomná skutečná živá Bytost.

Když máš svoji pozornost zaměřenu do hrudi, mysl musí myslet na to, že chce, aby došlo k setkání s naprosto reálnou živou bytostí. Nechceš zažívat nějaký pocit Lásky nebo nějaký příjemný pocit, ale nekompromisně trváš ve své myslí na setkání s naprosto reálnou živou Bytostí. Klidně si můžeš dovolit vložit tam představivost a když si tam aktivně vložíš nějakou svoji představu Bytosti, abys zesílila pocit, že tam je opravdu živá Bytost. Tím, že znáš cestu, bude to snazší, protože už budeš vědět, čeho má být dosaženo. Překážka je to, že nemáš jistotu, že touto živou Bytostí jsi Ty sama. Pořád máš někde v nevědomí, že hledáš Někoho jiného než Sebe.

Neintenzivnější prožitek Božství nastává tehdy, když máš неотřesitelnou jistotu: TO JSEM JÁ!

Proto jsem také říkal, že vědomí odlišnosti je velmi důležité, je to zvláštní stav, protože když se zaměříš do nitra a začne se ti tam zpřítomňovat Bytost, naprosto jasně cítíš, že TO JSEM JÁ sám a současně máš pocit, že to je někdo jiný než ty, že je to Bytost, která se odlišuje od tvého lidství. Lidství má určité kvality, kdežto ta Bytost je úplně výjimečná. Musí tam být oba dva tyto prožitky: Jsem to Já a jsem současně odlišný. Aby byl ten prožitek mimořádný, nemůžeš být sama, musíte být dva. A to je právě to, že ten, kdo pozoruje Tebe, je tvoje mysl. Bůh po určitou dobu dopustil, aby si tvoje mysl myslela, že jsi přímo tělem (že Já je přímo tělo) a protože tímto způsobem fungovala, že byla v kontaktu s já, které neodpovídá pravdě, ale tímto kontaktem se mysl stala jakoby živou bytostí. Původně byla mysl jenom nástrojem Jáství. Tím, že člověk ztotožnil svoje Já s tělem, se z mysli postupně stávala živá bytost – tvoje lidské já, duše. Toto lidské já potom musí připustit, že ono bylo jenom ožívováno a ten, kdo ho oživoval, bylo samotné Já, které se nemusí s ničím ztotožňovat, je sám sebou. A jsi to Ty. Já se dívám, ale současně jsem i ten, na kterého se dívám. Když si člověk vzpomene na to, že sídlí v hrudi tohoto člověka, už jen při pomyslení na tuto skutečnost musí cítit krásný pocit na srdci.

Někteří lidé si v procesu hledání nevěří a mají instinktivní potřebu se spoléhat na nějaké duchovní vůdce, autority apod., nebo klasičtí věřící mají svého papeže apod., ale když si člověk uvědomí, že já se snažím nalézt sám Sebe, tak mi do toho nikdo přece nemůže mluvit! Kdo by měl Sebe sama znát lépe než já!

Posluchačka: Normální kněz ti poradí tak, že si máš říct 10x Otčenáš a 10x Zdrávas Maria.

Další posluchačka: Modlitba nemůže uškodit.

Další posluchačka: Ale může taky odvádět pozornost.

J.P.: Největší blaženost Boha spočívala v tom, že si uvědomil sám Sebe.

Opravdová modlitba je o tom, že děláte něco pro to, aby došlo k uvědomění si Sebe sama.
